

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ
ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΨΥΧΙΚΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αρχισυντάκτριες:

Σ. Βερυκίου, Γ4

Σ. Γαζέπη, Γ4

ΟΜΙΛΟΣ ΕΝΤΥΠΩΝ

Βερναρδάκης Διονύσιος, Α8

Βερυκίου Σοφία, Γ4

Γαζέπη Σήλια, Γ4

Γαλάνης Ιωάννης, Γ6

Ευαγγελοπούλου Έλλη, Α5

Κατσιανάκη Στυλιανή-Παρασκευή, Β8

Κούγιας Χρήστος, Α5

Κρομμύδα Άρτεμις, Β8

Κωνσταντινίδης Ευάγγελος, Α6

Λάλος Χαράλαμπος, Β3

Λελεδάκη Αικατερίνη-Άννα, Γ4

Νικολοπούλου Ηλέκτρα, Α2

Νίνος Γιάννης, Γ3

Στεντούμη Ελένη-Ιζαμπέλα, Γ3

Τροβιά Δήμητρα, Α5

ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΕΣ:

Χαριτίνη Καψοκεφάλου

Ρηνιώ Μπασιά

ΕΞΩΦΥΛΛΟ - ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

Ιφιγένεια Μητρέλια, Β3

Νικήτας Σκάγιαννης-Λαμπράκης, Α6

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Μιχάλης Κύρκος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

➤ Ανοικτές Επιστολές:.....	3
➤ Μνήμη Μενέλαου Αλιγιζάκη.....	4
➤ Όμιλοι. UNESCO.....	6
➤ Εξόρμηση 2015. Κεφαλονιά.....	8
➤ Γεώργιος Δροσίνης. Γέφυρα επικοινωνίας τριών σχολείων.....	10
➤ Τα κείμενα του Κ.Α. και Κ.Ψ. που βραβεύτηκαν.....	12
➤ Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός Δοκιμίου για τον Ελευθέριο Βενιζέλο.....	15
➤ Θεατρικός Όμιλος.....	16
➤ Συμμετοχή του Σχολείου μας στο Πρόγραμμα Comenius Regio.....	18
➤ Μουσική.....	19
➤ Εκδήλωση για την Καλλιτεχνική Παράδοση του Κολλεγίου.....	20
➤ Je suis Charlie.....	21
➤ Θέματα. Ο τριακονταετής αγώνας για την επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα.....	22
➤ Ακρόπολη από Lego.....	24
➤ Αστική Τέχνη. Graffiti.....	25
➤ Το κορίτσι που παίρνει δώρα από τα πτηνά.....	26
➤ Dresscode. Smart Casual.....	27
➤ Μια φορά κι έναν καιρό ένας φωτογράφος βρήκε ένα δέντρο στο Μπρούκλιν.....	28
➤ Μικροί θύτες. Μεγάλα θύματα.....	29
➤ Άνθρωποι 2 ταχυτήτων.....	30
➤ Γιάννης Αντετοκούνμπο.....	30
➤ Τα αυτοκίνητα του μέλλοντος θα μοιάζουν με αεροπλάνα!!!.....	31
➤ Η γοητεία του ποδηλάτου.....	32
➤ Νέα αποστολή στον Άρη από τη NASA.....	33
➤ Απίστευτο κι όμως αληθινό. Φοίνικες στη Σκωτία!.....	34
➤ Ο ψηλότερος άνθρωπος στον κόσμο συναντήθηκε με τον πιο κοντό.....	34
➤ Κινηματογράφος.....	35
➤ Θέαμα.....	37
➤ Βιβλιοπαρουσίαση.....	38

Αγαπητοί συμμαθητές και συμμαθήτριες,

Το τεύχος αυτό του περιοδικού «**Τα Νέα του Γυμνασίου**» αποτελεί ενσάρκωση της σκληρής δουλειάς μιας ολόκληρης σχολικής χρονιάς της συγγραφικής ομάδας. Κάθε ένας από εμάς μέσα από το άρθρο του θέλησε να μοιραστεί ένα προσωπικό του βίωμα, μία είδηση, κάτι ενδιαφέρον, δίνοντας τη δική του πινελιά. Η προσωπικότητα κάθε παιδιού του Ομίλου σμίλευσε τη συνολική εικόνα του περιοδικού.

Μέσα από τη συγγραφή του περιοδικού άνοιξε για εμάς ένα φωτεινό και ελπιδοφόρο μονοπάτι στη δεινή πραγματικότητα που βιώνει η χώρα μας. Όπως ακριβώς διαμορφώσαμε το περιοδικό αυτό, σύμφωνα με τα πρότυπά μας, τις απόψεις μας, τα ενδιαφέροντα και τις επιδιώξεις μας, έτσι μπορούμε να διαμορφώσουμε και ένα λαμπρό μέλλον για εμάς και τις επόμενες γενιές.

Η διαδικασία αυτή θα ήταν αδύνατη χωρίς τη βοήθεια των υπεύθυνων καθηγητριών του Ομίλου, κυριών Μπασιά και Καψοκεφάλου, οι οποίες μας έδωσαν έναυσμα για εργασία και μας συμβούλευαν σε κάθε βήμα.

Θέλω να ευχηθώ στους μελλοντικούς συγγραφείς του περιοδικού να συνεχίσουν με τον ίδιο ενθουσιασμό και κέφι τη συγγραφή του, καθώς αποτελεί ουσιαστικό θεσμό του Γυμνασίου, δείχνει τη σκληρή δουλειά όλης της Μαθητικής Κοινότητας και αποτελεί το ενθύμιο των σχολικών μας χρόνων.

Σήλια Γαζέπη, Γ4
Αρχισυντάκτρια

Πριν από λίγους μήνες όλος ο πολιτισμένος κόσμος ένωσε τη φωνή του κάτω από το σύνθημα «Je Suis Charlie», θέλοντας να υπερασπιστεί τα θεμελιώδη δημοκρατικά δικαιώματα της ελευθερίας του λόγου και της ελευθεροτυπίας. Δεν είναι η πρώτη φορά που τα δικαιώματα αυτά έχουν χτυπηθεί από τη βαρβαρότητα καθεστώτων, εξουσιών και φανατικών σκοταδιστών που δεν αντέχουν ούτε την κριτική, ούτε τη σάτιρα. Μάλιστα, υπάρχει και η ελληνική εκδοχή του συνθήματος, όταν το 1881 η σατιρική εφημερίδα «Ραμπαγάς» καλούσε σε αντίσταση κατά της φήμωσης του Τύπου, ξεκινώντας το κύριο άρθρο της με τη φράση «Είμεθα όλοι Ραμπαγάδες εν Ελλάδι».

Οι νεώτερες γενιές και βέβαια και η γενιά μου, θεωρούσαμε όλα αυτά τα δικαιώματα δεδομένα και απολύτως σεβαστά και κατοχυρωμένα. Δυστυχώς, η δολοφονική επίθεση στο γαλλικό περιοδικό έδειξε ότι το δημοκρατικό πολίτευμα τίθεται και πάλι στο στόχαστρο. Το περιοδικό που κρατάτε στα χέρια σας, όμως, είναι η καλύτερη απάντηση ότι δεν θα τους περάσει, διότι είναι καρπός της Μαθητικής Κοινότητας ενός Σχολείου που ως προμετωπίδα του έχει την καλλιέργεια αισθήματος κοινωνικής ευθύνης.

Θα ήθελα να εκφράσω τις πιο θερμές ευχαριστίες σε όσες και όσους συμμετείχαν στη δημιουργία του τεύχους, στις υπεύθυνες καθηγήτριες, κ. Ρ. Μπασιά και Χ. Καψοκεφάλου, για την πολύτιμη βοήθεια και καθοδήγησή τους, καθώς και στη Διεύθυνση του Σχολείου, που στηρίζει έμπρακτα το δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης και του λόγου. Τέλος, θα ήθελα, ως απόφοιτη του Γυμνασίου, να ευχαριστήσω τις καθηγήτριες και τους καθηγητές μας, που μας δίδαξαν ότι το μόνο δικαίωμα που δεν έχουμε είναι αυτό του εφησυχασμού.

Σοφία Βερυκίου, Γ4
Αρχισυντάκτρια

Το τεύχος αυτό το αφιερώνουμε στον αγαπημένο μας καθηγητή, Μενέλαο Αλιγιζάκη.

Μνήμη

Μενέλαου Αλιγιζάκη

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ για να αποχαιρετήσουμε τον αγαπητό σε όλους μας Μενέλαο, ένα παλιό μέλος της οικογένειας του Κολλεγίου που είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε καλύτερα τα τελευταία 2,5 χρόνια, οπότε και προσέφερε τις πολύτιμες υπηρεσίες του στο Σχολείο μας από ποικίλες θέσεις:

Αυτήν του καθηγητή Φυσικής, Χημείας και Γεωγραφίας, του καθηγητή συμβούλου τμήματος, του υπεύθυνου του κινηματογραφικού Ομίλου, του καθηγητή στα θερινά προγράμματα του ΕΕΙ, του καθηγητή του SAT.

Εκτός από τα παραπάνω, ο Μενέλαος έφερε στο Κολλέγιο από την Μ. Βρετανία όπου έζησε και εργάστηκε επί πολλά χρόνια, τις γνώσεις και εμπειρίες του από το Αγγλικό εκπαιδευτικό σύστημα. Προσδοκούσαμε βάσιμα ότι το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα θα συμμετείχε ενεργά στον σχεδιασμό και την εφαρμογή καινοτόμων εκπαιδευτικών προγραμμάτων που όλως ιδιαίτερως μας ενδιαφέρουν.

Επιπλέον, θα σημειώσω με έμφαση ότι ήταν

ένας ιδιαίτερα καλλιεργημένος άνθρωπος με ευαισθησία και μουσική παιδεία που θα ζήλευαν επαγγελματίες του χώρου της μουσικής.

Όμως, πέρα και πάνω από όλα αυτά, ο Μενέλαος ήταν ένας φιλήσυχος, ευγενής και ιδιαίτερα κοινωνικός άνθρωπος που προσέτρεχε χωρίς δεύτερη σκέψη σε βοήθεια όποιου τον χρειαζόταν. Το αποδεικνύουν πέρα από κάθε αμφιβολία οι εκδηλώσεις αγάπης προς το πρόσωπό του όλων όσοι τον γνώριζαν και ιδιαίτερα των μαθητών του, που έβλεπαν στον Μενέλαο όχι μόνο τον δάσκαλο, αλλά τον πατέρα, τον εμπυχωτή, τον πάντα διαθέσιμο σύμβουλο.

Ήταν βλέπετε από τους ανθρώπους εκείνους που παίρνουν χαρά από την απλόχερη προσφορά αγάπης προς τον συνάνθρωπο.

Ο Μενέλαος δραστηριοποιήθηκε ενεργά στον χώρο του κοινωνικού σχολείου, έμαθε τη νοηματική γλώσσα για να διδάξει δωρεάν Φυσική και Πληροφορική στα κωφάλαλα παιδιά ενός ιδρύματος στη Μεταμόρφωση, είχε αναλάβει υπό την προστασία του άστεγο συνάνθρωπό μας που ζει κάτω από άθλιες

συνθήκες, περιέθαλπε από πολύ μικρός πληγωμένα ζώα. Όλα αυτά περιήλθαν σε γνώση μας από αντανάκλαση. Όχι απευθείας, διότι ο Μενέλαος δεν μιλούσε για την κοινωνική του προσφορά. Δεν μπορού παρά να παραθέσω στο σημείο αυτό αποσπάσματα από το ποίημα με τίτλο «Προοπτικές» του πατέρα του, Γιώργου Αλιγιζάκη:

*Λαοί και πατρίδες
γεμίζουν τη γη
που αφόρητα πάσχει
από την ποικιλία
της ανθρώπινης ράτσας
και το συνωστισμό
των πολυάριθμων θεών
που επιτείνουν τη δυσαρμονία
των συμπεριφορών μας.
Λόγια απατηλά,
έργα μιαρά,
νουθεσίες απλοϊκές
ρυπαίνουν τις ψυχές
και ναρκώνουν το νου,...*

*Η διδαχή της αγάπης
μάταιη ελπίδα ολοκλήρωσης
αν περιοριστεί στον άμβωνα...
Η λύση αχνοφέγγει
στα μάτια τ' ανθρώπου
που τολμά, αγαπά
και σκέφτεται*

Από το ποίημα βλέπω να αναδύεται καθαρά η προσωπικότητα του Μενέλαου. Ήταν ακριβώς έτσι: αγαπούσε τον συνάνθρωπο, τολμούσε να παίρνει πρωτοβουλίες, σκεφτόταν πολύ και ελεύθερα. Δυστυχώς δεν πρόλαβε να προσφέρει στο Σχολείο μας που υπεραγαπούσε και στην κοινωνία μας όλα όσα θα ήθελε. Με παρηγορεί όμως το γεγονός ότι το μήνυμα περί αγάπης και κοινωνικής προσφοράς που εξέπεμψε ήταν ισχυρό και έφθασε αναλλοίωτο στους πιο ευαίσθητους από τους αποδέκτες του, τους μαθητές μας.

Καλό σου ταξίδι αγαπητέ μας Μενέλαε. Θα σε θυμόμαστε πάντα με αγάπη.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει.

Δ. Κολυβάς
Διευθυντής Γυμνασίου
Κολλεγίου Αθηνών

Χωρίς τίτλους τέλους

Το κουδούνι σήμανε το τέλος της χρονιάς και οι διάδρομοι του «Λίλα» γέμισαν από γέλια και φωνές και ευχές... Κι εσείς, όπως πάντα, ανάμεσα μας... Καλή χρονιά, κύριε... Καλά να περάσετε... Πού ξέρετε, μπορεί να συναντηθούμε στο Λονδίνο... Κι εσείς χαμογελάτε... Μ' αυτό το ζεστό, παιχνιδιάρικο χαμόγελο. Ένα χαμόγελο που ακόμα και όταν δεν βρίσκεται στα χείλη σας, «κρέμεται» πάντα στη ματιά σας... Ακόμα κι όταν θυμώνετε, αυτό το χαμόγελο δεν φεύγει απ' τα μάτια σας. Σκέφτομαι να σας το πω την ημέρα της αποφοίτησης. Μαζί με ένα μεγάλο «ευχαριστώ». Ήταν μεγάλη τιμή για μας να σας έχουμε δάσκαλο. Γιατί είστε μοναδικός άνθρωπος, κύριε «Αλίκη»... Σας μιλώ πάντα σε ενεστώτα. Δεν έχω σκεφτεί ποτέ τον αόριστο. Τον ενεστώτα και τον μέλλοντα έχω πάντα στο μυαλό μου, όταν απευθύνομαι σε εσάς. Αυτό που σας κάνει μοναδικό είναι η αγάπη σας για εμάς. Είναι μια βαθιά αγάπη που μας την προσφέρετε απλόχερα και χωρίς διακρίσεις. Μια αγάπη που μας κάνει να νιώθουμε τόσο ξεχωριστοί, τόσο μοναδικοί, τόσο δυνατοί, τόσο αποφασισμένοι... Αυτή η αγάπη που μας δείχνετε, είναι η κινητήριος δύναμη για να πορευτούμε στον δρόμο του καλού. Με συνείδηση ανατρεπτική, κοινωνική και οικολογική, όπως εσείς. Με σεβασμό στον άνθρωπο και στο θαύμα της ζωής, όπως εσείς. Με ανοχή, κατανόηση, αλληλεγγύη, σεμνότητα και ταπεινότητα, όπως εσείς. Να πορευτούμε «με λογισμό και μ' όνειρο», ως πολίτες του κόσμου, όπως εσείς. Κι εσείς, κύριε, όπως πάντα, θα είστε ανάμεσα μας... Μ' ένα χαμόγελο κρεμασμένο στα μάτια σας. Ο αγαπημένος μας δάσκαλος. Στη σχέση μας, δεν υπάρχουν τίτλοι τέλους... Μόνο μαθήματα ζωής... Παρόν και μέλλον...

Σοφία Βερυκίου, Γ4

Στον καθηγητή μου...

Κάποιοι άνθρωποι μας εμπνέουν, μας διευρύνουν τους ορίζοντες, μας φωτίζουν για θέματα που δεν ακούγονται στις ειδήσεις. Μας ανοίγουν συζητήσεις και μέσα από τις απόψεις τους βλέπουμε γεγονότα μέσα από ένα άλλο πρίσμα, που ίσως να μην είχαμε ποτέ την ευκαιρία να δούμε. Ταυτόχρονα όμως, μας στηρίζουν κατά τη διάρκεια των πιο δύσκολων χρόνων της εφηβικής μας ζωής και μας συμβουλεύουν πώς θα συνεχίσουμε την πορεία μας. Κύριε Αλιγιζάκη, εσείς μας τα προσφέρατε όλα αυτά. Φερόσασταν σε όλους και σε καθέναν ξεχωριστά σαν να ήμασταν μοναδικοί και ιδιαίτεροι. Μας θαυμάζατε και μας στηρίζατε σε κάθε μας βήμα και μας καθοδηγούσατε στην πορεία μας. Υπήρξατε σύμβουλός μας, σύμμαχός μας, προστάτης μας και καλύτερος μας φίλος, μα πάνω απ' όλα ήσασταν το πρότυπό μας, ο ήρωάς μας...

**Θα βρίσκεστε πάντα
στις καρδιές μας,
τις σκέψεις μας
και βοηθός
στα όνειρά μας...**

Σήλια Γαζέπη, Γ4

UNESCO

ΟΙ ΔΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ UNESCO ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2014-2015

Στις 28 Μαρτίου, στο πλαίσιο του Πανηγυριού, ο Όμιλός μας οργάνωσε συζήτηση στρογγυλής τραπέζης, με θέμα «Η εκπαίδευση ως μέσο κοινωνικής συνοχής».

Μέσα από τη συζήτηση με ερωτήσεις τόσο από το προεδρείο όσο και από το κοινό, είχαμε ένα γόνιμο διάλογο που κατέληξε σε ουσιαστικά συμπεράσματα για την κατάσταση της εκπαίδευσης στη χώρα μας και τις ριζικές τομές που είναι απαραίτητο να γίνουν, ώστε να έχουμε ένα αποδοτικότερο, σαφώς καλύτερο και ανοιχτότερο προς όλους και όλα τα ταλέντα και τις δεξιότητες εκπαιδευτικό σύστημα.

Μπορεί για τη φετινή χρονιά να ακυρώθηκε η καθιερωμένη επίσκεψη των παιδιών της Γ' Γυμνασίου του Ομίλου στην έδρα της UNESCO, στο Παρίσι, λόγω των επιθέσεων των Μουσουλμάνων στη γαλλική πρωτεύουσα, ο Όμιλός μας, όμως, επισκέφτηκε τη Θεσσαλονίκη. Στο πρόγραμμα της εκδρομής περιλαμβανόταν η επίσκεψη στον αρχαιολογικό χώρο της Βεργίνας, η επίσκεψη σε σημαντικά μνημεία και μουσεία της συμπρωτεύουσας και η επίσκεψή μας στον Οργανισμό της CEDEFOP (European Center for the Development of Education). Αναντίρρητα το ταξίδι μας στη Θεσσαλονίκη ήταν άκρως επιτυχημένο και αποτέλεσε μία αξέχαστη εμπειρία.

Ευχαριστούμε όλα τα μέλη του Ομίλου, τους μαθητές που δημιούργησαν το βίντεο, ιδιαίτερα τις δύο υπεύθυνες καθηγήτριες, κ. Λαπατσάνη και κ. Τσικρά, τους δύο ομιλητές μας στο Πανηγύρι και κάθε έναν που εργάστηκε υπέρ του έργου του Ομίλου.

Όλοι αφιερώσαμε τεράστιες ποσότητες δύναμης και καταθέσαμε ψυχή και σώμα στο «βωμό» του Ομίλου. Σίγουρα αποκομίσαμε γνώσεις και εμπειρίες που θα παραμείνουν ανεξίτηλες στη μνήμη μας και θα μπορούν να αξιοποιηθούν στη μελλοντική μας πορεία ως μαθητές και μέτεπειτα πολίτες αυτής της χώρας και αυτού του κόσμου.

Αξίζει ένα μεγάλο μπράβο σε όλους!!! Άντε και του χρόνου με τόσες και περισσότερες επιτυχείς δράσεις!!!

*Σταμάτης Κουλούρης, Γ2
Πρόεδρος του Ομίλου UNESCO*

ΠΑΝΗΓΥΡΙ 2015 | ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ:

Η εκπαίδευση ως μέσο κοινωνικής συνοχής

Στις 28 Μαρτίου 2015, στο πλαίσιο του Πανηγυριού ΚΑ-ΚΨ, διοργανώθηκε από τον Όμιλο UNESCO Γυμνασίου Κολλεγίου Αθηνών για άλλη μία φορά με επιτυχία η συζήτηση στρογγυλής τραπέζης στο Αμφιθέατρο του Ι.Β. Με εκλεκτούς ομιλητές, τον Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών και πρόεδρο του ΕΛΙΑΜΕΠ Λ. Τσούκαλη και τον Ακαδημαϊκό Ν. Διαμαντούρο, μέσα από μία διεξοδική και λεπτομερή συζήτηση αναπτύχθηκε το φετινό θέμα «Η εκπαίδευση ως μέσο κοινωνικής συνοχής». Θέμα αρκετά επίκαιρο και ενδιαφέρον, που προσέλκυσε αρκετούς γονείς και μαθητές ανήσυχους για το μέλλον. Αρχικά παρουσιάστηκαν από το προεδρείο πληροφορίες για τον διεθνή οργανισμό UNESCO, έγινε αναφορά στην ενεργή θέση του Ομίλου UNESCO Γυμνασίου Κολλεγίου Αθηνών, ο οποίος λειτουργεί από το 2002 στο Σλείο μας. Προβλήθηκε ένα βίντεο με τις δράσεις του Ομίλου κατά τη σχολική χρονιά 2014-15 και αναγνώστηκαν τα βιογραφικά των

δύο επίτιμων καλεσμένων μας.

Η εκδήλωση συνεχίστηκε με τις εισηγήσεις των δύο πανεπιστημιακών. Ο κος Διαμαντούρος έθιξε πολύ σημαντικά θέματα που αφορούσαν στον μηχανισμό και στους γενικούς στόχους της εκπαίδευσης. Επίσης, αναφέρθηκε στα σύγχρονα

προβλήματα της παιδείας στην Ελλάδα και στη σχέση του εκπαιδευτικού συστήματος με το σύστημα ηθικών αξιών που επικρατεί στη χώρα μας. Ο ομιλητής τόνισε την αξία της αλληλεγγύης και της κοινωνικής συνοχής, την οποία οφείλει το εκπαιδευτικό σύστημα να προάγει. Επίσης, σχολίασε την ανταγωνιστικότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης στο διεθνές περιβάλλον.

Φέτος ο Όμιλος UNESCO επισκέφθηκε τη Θεσσαλονίκη. Η επιλογή του συγκεκριμένου προορισμού δεν ήταν τυχαία, αφού κοντά στη συμπρωτεύουσα βρίσκονται οι αρχαιολογικοί χώροι της Βεργίνας και της Πέλλας, μνημεία τα οποία συγκαταλέγονται στην πολιτισμική κληρονομιά της UNESCO. Εκεί εδρεύει και ο οργανισμός της CEDEFOP.

Η CEDEFOP είναι ένα Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης. Ο Όμιλός μας είχε την ευκαιρία να παρακολουθήσει ομιλίες σημαντικών στελεχών της CEDEFOP. Ενημερωθήκαμε για θέματα, τα οποία στο μέλλον θα μας απασχολήσουν άμεσα. Η επαφή μας έγινε πιο ζωντανή, επειδή είχαμε την ευκαιρία να θέσουμε ερωτήματα και να έχουμε έναν δημιουργικό διάλογο.

Επιπρόσθετα, στη Θεσσαλονίκη βρίσκεται Κέντρο UNESCO για τις Γυναίκες και την Ειρήνη στα Βαλκάνια. Κατά την επίσκεψή μας σε αυτά, μας έκανε την τιμή να μας μιλήσει η Πρόεδρος της Ελληνικής εθνικής επιτροπής για την UNESCO, κα Μαρία-Αικατερίνη Παπαχριστοπούλου -Τζίτζικώστα, δίνοντάς μας σημαντικές πληροφορίες για τα μνημεία, τόσο της Ελ-

λάδας όσο και του εξωτερικού, τα οποία τελούν υπό την προστασία της UNESCO.

Μόλις ολοκληρώθηκε το πρόγραμμα, περιπλανηθήκαμε στους δρόμους, στις πλατείες και στα σημαντικότερα μνημεία της πόλης. Ανεβήκαμε στον Λευκό Πύργο, θαυμάσαμε την υπέροχη θέα από τον Πύργο του ΟΤΕ, απολαύσαμε την ατμόσφαιρα στη Ροτόντα και στον Άγιο Δημήτριο, ξεναγηθήκαμε στο Αρχαιολογικό και Βυζαντινό Μουσείο, γνωρίζοντας τους θησαυρούς της Βόρειας Ελλάδας. Γυρίσαμε πίσω χαρούμενοι και κατενθουσιασμένοι, γεμάτοι πλούσιες εμπειρίες και εικόνες, τις οποίες με τόση φροντίδα είχαν επιμεληθεί οι καθηγητές-συνοδοί μας, τους οποίους ευχαριστούμε θερμά.

*Αγγελική Σπακουρή, Γ6
Τερέζα Χανάκη, Γ6*

Ακολουθώντας τη σκυτάλη πήρε ο κος Τσούκαλης, ο οποίος αναφέρθηκε στο χαρακτήρα της εκπαίδευσης στον ελληνικό χώρο. Επεσήμανε ότι οι Έλληνες θεωρούν την εκπαίδευση ως μέσο κοινωνικής ανέλιξης. Ο κος Τσούκαλης αναφέρθηκε στα μεγάλα ηθικά διλήμματα που αντιμετωπίζει η νέα γενιά. Ποιες είναι οι προοπτικές μετά τα σχολικά χρόνια; Σπουδές στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό; Είναι γεγονός ότι οι Έλληνες φοιτητές διαπρέπουν στο εξωτερικό, η χώρα μας διαθέτει ικανά άτομα αλλά δυστυχώς στερείται σωστών δομών στην εκπαίδευση. Ο κος Τσούκαλης κάλεσε τη νέα γενιά να αντιμετωπίσει τις κοινωνικές και ηθικές προκλήσεις της εποχής. Πρότεινε σε εμάς τους νέους να εξωτερικεύσουμε έναν κώδικα αξιών στο πλαίσιο της εσωτερικής ευθύνης και μας προέτρεψε να προσεγγίζουμε τους άλλους με πνεύμα συναίνεσης.

Αφού τελείωσαν οι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες εισηγήσεις των δύο ομιλητών, τον λόγο πήραν γονείς και νέοι που με μεγάλη προσοχή είχαν ακούσει τα λόγια των δύο καλεσμένων μας και ήταν έτοιμοι να θέσουν ερωτήσεις και απορίες. Οι περισσότερες αφορούσαν στο μέλλον των νέων και στη σταδιοδρομία τους.

Η συζήτηση αυτή ήταν ιδιαίτερα εποικοδομητική. Γονείς, μαθητές, νέοι, καθηγητές προβληματίστηκαν, αναρωτήθηκαν και έμαθαν. Στην κοινωνία στην οποία ζούμε, χρειάζεται να έχουμε επίγνωση του κώδικα αξιών, της έννοιας της αυτοβελτίωσης και της συναίνεσης. Μόνο έτσι θα προχωρήσουμε, μόνο έτσι θα πάμε μπροστά, μόνο έτσι θα χτίσουμε ένα καλύτερο μέλλον, γιατί όλα στηρίζονται σε ΕΜΑΣ!

Ελενα Κωστούλα, Β3

ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΔΙ ΤΟΥ ΙΟΝΙΟΥ

Ενα βασιλόπουλο του μύθου, ο Κέφαλος, λέγεται ότι της έδωσε το όνομά του κι όλες οι Νύμφες μαζί, την προίκισαν με ασύγκριτες ομορφιές. Ο λόγος για την Κεφαλονιά, το μεγαλύτερο από τα επτά στολίδια του Ιόνιου Πελάγους, που φέτος φιλοξένησε την ετήσια Εξόρμηση των μαθητών της Γ' Γυμνασίου του σχολείου μας. Η Κεφαλονιά δεν μας ήταν εντελώς άγνωστη. Οι Κεφαλονίτες συμμαθητές και καθηγητές μας δεν χάνουν την ευκαιρία να μιλούν για τον τόπο καταγωγής τους και βέβαια ήταν αυτοί που πρωτοστάτησαν για να οργανωθεί η κίνηση αλληλεγγύης του σχολείου μας, αμέσως μετά τον καταστροφικό σεισμό που έπληξε πέρυσι την Κεφαλονιά. Όσα όμως και να είχαμε ακούσει ή να είχαμε μάθει, δεν ήταν αρκετά μπροστά σ' αυτά που συναντήσαμε...

Με αποσκευές μας τη χαρά και την άσβεστη δίψα του ταξιδιώτη-εξερευνητή, ξεκινήσαμε για το νησί την Πέμπτη, στις 23/4. Φτάσαμε με πούλμαν μέχρι την Κυλλήνη και από εκεί επιβιβαστήκαμε σε ferry boat. Μετά από μία ώρα και ένα τέταρτο δέναμε στο λιμάνι του Πόρου. Πήραμε αμέσως τον δρόμο για την πρωτεύουσα του νησιού, το Αργοστόλι, κάνοντας ενδιάμεσα μια στάση που μας έκανε να νιώσουμε την πνοή του

Θεού. Διότι αυτό νιώθει ο επισκέπτης που περνά το κατώφλι της **Μονής του Αγίου Ανδρέα Μηλαπιδιάς**. Η ονομασία οφείλεται σε μια ποικιλία δέντρου που φυτρώνει στην περιοχή και αποτελεί διασταύρωση μηλιάς με απιδιά.

Στη Μονή λειτουργεί το Εκκλησιαστικό-Βυζαντινό Μουσείο που έχει ιδρύσει η Μητρόπολη Κεφαλονιάς και άνοιξε ειδικά για εμάς, καθώς φτάσαμε μετά το πέρας των ωρών λειτουργίας του. Στην αξιόλογη συλλογή του Μουσείου

ανήκουν ξυλόγλυπτα, φορητές εικόνες και θρησκευτικά κειμήλια που έρχονται από τα βάθη των αιώνων και μας έφεραν κοντά στη σπουδαία τέχνη της Αγιογραφίας. Μάλιστα, ο υπεύθυνος του Μουσείου μάς εξήγησε την ιδιαιτερότητα της συλλογής, αφού αυτή περιλαμβάνει εκθέματα τόσο βυζαντινής όσο και δυτικότροπης παράδοσης. Είναι ένα ακόμα γεγονός που μαρτυρά τις ποικίλες επιρροές που δέχτηκε το νησί κατά τη διάρκεια της μακραίωνης ιστορίας του. Είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον η ανάδειξη των διαφορών μεταξύ των δύο παραδόσεων, την οποία συνεχίσαμε να συζητάμε και αφού φύγαμε από τη Μονή.

Ήταν βραδάκι πια, όταν φτάσαμε στο Αργοστόλι. Η πρωτεύουσα του νησιού, χτισμένη αμφιθεατρικά στον κόλπο του Κούταβου, ισοπεδώθηκε με τους σεισμούς του 1953, με αποτέλεσμα να χάσει κάποια από τη γοητεία του παρελθόντος. Μετά την τακτοποίησή μας

στο ξενοδοχείο, βγήκαμε να γνωρίσουμε την πόλη με

πρώτη στάση στο **Φανάρι των Αγίων Θεοδώρων**. Πρόκειται για έναν φάρο που χτίστηκε στις αρχές του 19ου αιώνα, όταν το νησί ήταν υπό αγγλική διοίκηση. Ο φάρος καταστράφηκε ολοσχερώς από τους σεισμούς του '53, αλλά ξαναχτίστηκε σύμφωνα με τα αρχικά σχέδια και σήμερα αποτελεί σήμα κατατεθέν της πόλης. Στη συνέχεια, γνωρίσαμε τη Λάση και επιστρέφοντας στο Αργοστόλι, ξεχυθήκαμε στους δρόμους με ένα και μοναδικό σκοπό. Να ανακαλύψουμε τις ταβέρνες και τα εστιατόριά του, διότι τα στομάχια μας διαμαρτύρονταν πλέον πολύ έντονα.

Παρασκευή 24/4: Η δεύτερη και πιο μαγευτική ημέρα της Εξόρμησής μας.

Η ημέρα μας ξεκίνησε με επίσκεψη στο **Γυμνάσιο της Σάμης**, όπου οι μαθητές των δύο σχολείων μαζί με τους καθηγητές μας ανταλλάξαμε απόψεις για διάφορα θέματα. Την επίσκεψή μας στο Γυμνάσιο της Σάμης σφράγισε ο αγώνας βόλεϊ των μαθητών των δύο σχολείων, που διασκέδασε αφάνταστα και τις δύο πλευρές. Στη συνέχεια, επισκεφτήκαμε όλοι μαζί το **Μουσείο Ελιάς**, που φιλοξενείται σ' ένα παλιό ελαιοτριβείο στα Μακρινιώτικα της Πυλάρου. Στον χώρο της έκθεσης είδαμε όλα τα μηχανήματα

Δεν είναι υπερβολή, αλλά η Κεφαλονιά έκλεψε τις καρδιές **όλων** μας...

και τα εργαλεία της εποχής που χρησιμοποιούνταν για την παραγωγή λαδιού.

Η συνέχεια μάς επεφύλασσε τρεις επισκέψεις, όπου η ομορφιά της φύσης μά έκοψε την ανάσα:

-Τριάντα χιλιόμετρα από το Αργοστόλι βρίσκεται η διάσημη **παραλία του Μύρτου**, που συγκαταλέγεται μεταξύ των ωραιότερων παραλιών όχι μόνο της Ελλάδας αλλά και διεθνώς. Η πλούσια βλάστηση, το απότομο ανάγλυφο, τα άσπρα βότσαλα της παραλίας και τα καταγάλανα νερά του Ιονίου συνδυάζονται αρμονικά για να προσφέρουν ένα θέαμα απίστευτου κάλλους.

-Σειρά τώρα έχει η Μελισσάνη, το **Σπήλαιο των Νυμφών**. Ένα μοναδικό βαραθρώδες λιμνοσπήλαιο μήκους 160μ. και πλάτους 40μ. Τα νερά της λίμνης έχουν βάθος που φτάνει τα 39μ.,

ενώ η ηλικία των σταλακτιτών του σπηλαίου φτάνει τα 20.000 χρόνια. Επιπλέον, ανασκαφές που έχουν γίνει στον χώρο, έφεραν στο φως ευρήματα του 3ου και 4ου π.Χ. αιώνα που πιστοποιούν τη λατρεία του θεού Πάνα και των Νυμφών. Εκεί, στη Μελισσάνη, είχαμε μια εμπειρία που θα μας μείνει αξέχαστη: Μια υπέροχη βαρκάδα στα γαλαζοπράσινα νερά της λίμνης.

-Επόμενη στάση, το **σπήλαιο Δρογκαράτη** που βρίσκεται 3χλμ. από τη Σάμη, σε υψόμετρο 120 μέτρων. Εδώ η φύση, σε ρόλο γλύπτη, διαμόρφωσε υπομονετικά ένα απίστευτο έργο από σταλακτίτες και σταλαγμίτες ηλικίας χιλιάδων ετών. Ο χώρος διαθέτει ιδιαίτερη ακουστική και έχει φιλοξενήσει στο παρελθόν σημαντικές συναυλίες καλλιτεχνών υψηλής ποιότητας.

Με την ομορφιά της φύσης να μας συντροφεύει σε κάθε μας βήμα, επιστρέψαμε αργά το απόγευμα στο Αργοστόλι, όπου μετά από μια σύντομη ανάπαυλα, οι μαθητές του σχολείου μας έπαιξαν σε φιλικό αγώνα μπάσκετ με τοπική ομάδα.

Σάββατο 25/4: Η τρίτη ημέρα της Εξόρμησής μας έφερε στον **Αίνο**. Το ψηλότερο βουνό των Επτανήσων, που δίνει στο νησί την ορεινή του μορφή. Οι Ενε-

τοί ονόμαζαν το βουνό Monte Nero για τα σπάνια μαύρα έλατά του που καλύπτουν μια έκταση 1.973 εκταρίων. Ο ορεινός όγκος του Αίνου έχει χαρακτηριστεί από το 1962 Εθνικός Δρυμός κι εκείνη την ημέρα, φιλοξένησε τα παιχνίδια και το αγνά-ντι μας.

Νωρίτερα, είχαμε επισκεφτεί:

-Το **Κοργιαλένιο Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο** (δωρεά Ευαγγέλου Τυπάλδου-Μπασιά). Το Μουσείο αναδεικνύει την ιστορία, τη λαογραφία και τον πολιτισμό της Κεφαλονιάς, καλύπτοντας με τα εκθέματά του μία τεράστια χρονική περίοδο που ξεκινά από την Ενετοκρατία στο νησί και φτάνει μέχρι τους καταστροφικούς σεισμούς του 1953. Στο Μουσείο αυτό μάθαμε και για το σύντομο πέρασμα που έκανε από την Κεφαλονιά ο Λόρδος Μπάιρον.

-Τη **Μονή του Αγίου Γερασίμου**, που βρίσκεται στους πρόποδες του Αίνου, κοντά στο χωριό Φραγκάτα. Η μονή έχει ονοματιστεί από τους κατοίκους και «Νέα Ιερουσαλήμ» κι εκεί φυλάσσεται το σκήνωμα του Αγίου, που θεωρείται ο προστάτης του νησιού. Σώζεται, επίσης, το ασκητήριό του, αλλά και τα τρία μεγάλα πλατάνια που φύτεψε ο ίδιος ο Άγιος, καθώς και τα πηγάδια και τα αλώνια που έφτιαξε με τα χέρια του για να εξασφαλίσει τα αναγκαία για τη Μονή.

Κυριακή 26/4: Η ώρα του αποχαιρετισμού και της επιστροφής έφτασε. Οι αποσκευές μας ήταν τώρα πιο βαριές από τα μαντολάτα και τα κρασιά που αγοράσαμε από το **οινοποιείο Ρομπόλα** για να τα κάνουμε δώρα στους αγαπημένους μας γονείς και φίλους. Ήταν πιο βαριές, γιατί, εκτός από τα συναισθήματα της χαράς, είχαν και τη θλίψη του αποχωρισμού. Αφού κάναμε μια στάση στο **Κέντρο Περιβαλλοντικής Ενημέρωσης Κουτάβου**, αναχωρήσαμε για το ταξίδι του γυρισμού, αφήνοντας ένα μέρος της καρδιάς μας σ' αυτό το υπέροχο νησί και τους ανθρώπους του που μας πρόσφεραν μοναδικές εμπειρίες και μνήμες.

Θερμές ευχαριστίες στις καθηγήτριές μας που μας συνόδευσαν, μας στήριξαν και μας φρόντισαν, αλλά και σε όλους τους Κεφαλονίτες που μας άνοιξαν την αγκαλιά τους και μας έδειξαν τους θαυραίους του τόπου τους.

Σοφία Βερυκίου

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΕΦΥΡΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΡΙΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ:

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ, ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ, 2^{ΟΥ} ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Κατά το σχολικό έτος 2014-2015 το Γυμνάσιο του Κολλεγίου Αθηνών, το Γυμνάσιο του Κολλεγίου Ψυχικού και το 2ο Γυμνάσιο Αργοστολίου συνεργάστηκαν και υλοποίησαν ένα πολύωρο διδακτικό σενάριο με θέμα το έργο του Γ. Δροσίνη.

Οι μαθητές και οι καθηγητές που ενεπλάκησαν στο πρόγραμμα γνώρισαν τον ποιητή και την εποχή του, μελέτησαν ποιήματα και πεζά έργα του, εμπνεύστηκαν απ' αυτά στη δημιουργία δικών τους καλλιτεχνικών, εικαστικών και λογοτεχνικών έργων.

Η επικοινωνία και η συνεργασία μεταξύ των μαθητών των τριών σχολείων ήταν μια προσπάθεια που ξεπέρασε τον τοπικό χαρακτήρα και πραγματοποιήθηκε με επιτυχία μέσω της πλατφόρμας του **CMS (Σύστημα Διαχείρισης Μαθημάτων)** που διαθέτει το Κολλέγιο και που προσφέρει καινοτόμες δυνατότητες τόσο στους εκπαιδευτικούς όσο και στους μαθητές.

Οι συζητήσεις των μαθητών μεταξύ τους αλλά και με τους καθηγητές έγιναν μέσα απ' το **Team Discussion**

(ομαδική συζήτηση), όπου μπορούσαν να εκφράζουν απόψεις και προβληματισμούς και να συζητούν πάνω σε συγκεκριμένα θέματα που επέλεξαν ύστερα από μελέτη και ανάλυση ορισμένων ποιημάτων του Γ. Δροσίνη.

Οι εμπλεκόμενοι καθηγητές μπορούσαν να επέμβουν και να κατευθύνουν, να διορθώσουν και να επιβραβεύσουν τους μαθητές.

Ήταν μια καταπληκτική εμπειρία για όλους, γιατί μπόρεσαν να επικοινωνήσουν άριστα μεταξύ τους τρία σχολεία, το ένα μάλιστα εκτός Αθηνών.

Εντυπώσεις Μαθητών

Κατά τη διάρκεια της φετινής σχολικής χρονιάς καταφέραμε να εκμηδενίσουμε τις αποστάσεις και να επικοινωνήσου-

ΔΕΝ ΘΕΛΩ

Δεν θέλω του κισσού το πλάνο ψήλωμα
σε ξένα αναστηλώματα δεμένο.
Ας είμαι ένα καλάμι ένα χαμόδεντρο
μα όσο ανεβαίνω, μόνος ν' ανεβαίνω.
Δεν θέλω του γιαλού το λαμπροφέγγισμα
που δείχνεται άστρο με του ήλιου τη χάρη
θέλω να δίνω φως από τη φλόγα μου
κι ας είμαι ένα ταπεινό λυχνάρι.

με με τους συνομήλικους συμμαθητές μας εκτός Αθηνών μέσα απο το Team Discussion του CMS. Πιο συγκεκριμένα, οι μαθητές των δύο Κολλεγίων αναπτύξαμε με τα παιδιά από το 2ο Γυμνάσιο Αργοστολίου έναν ζωντανό διάλογο και ανταλλάξαμε πολύτιμες πληροφορίες σχετικά με το ποίημα του Γεώργιου Δροσίνη «Δεν Θέλω». Μέσα απο το Team Discussion μας δόθηκε η δυνατότητα να επικοινωνούμε με τους καθηγητές που συμμετείχαν στο πρόγραμμα. Έτσι εκείνοι μπορούσαν να λύσουν τις απορίες μας και φυσικά να διορθώσουν και να αξιολογήσουν τις εργασίες μας. Ήταν μία υπέροχη εμπειρία!

Μαρλέτα Κοντού, Γυμνάσιο Κ.Α.

Μου άρεσε πολύ η επικοινωνία με τους συμμαθητές μου μέσα απ' το team Discussion. Κατάλαβα ότι η απόσταση δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στη διατύπωση των απόψεών μας πάνω σ' ένα συγκεκριμένο θέμα. Ελπίζω να επαναληφθεί!

Εβίτα Λαζαρή, Γυμνάσιο Κ.Ψ

Η εργασία με θέμα τον Γεώργιο Δροσίνη στην οποία συμμετείχαμε ήταν μια ξεχωριστή εμπειρία για εμάς. Μέσα από αυτή αποκτήσαμε πολλές γνώσεις σχετικά με τη ζωή και το έργο ενός πνευματικού ανθρώπου, ενώ παράλληλα είχαμε την ευκαιρία να ανταλλάξουμε απόψεις πάνω σε αυτό το θέμα με μαθητές που φοιτούν σε ένα διαφορετικό σχολείο εκτός Κεφαλονιάς. Όχι μόνο μάθαμε να συνεργαζόμαστε σαν ομάδα, αλλά με τη βοήθεια της τεχνολογίας γνωρίσαμε τη λειτουργία του Team Discussion. Παρ' όλο που ήταν η πρώτη φορά που εργαστήκαμε σε ένα τέτοιο πρόγραμμα, καταλάβαμε πως η ύπαρξη ανάλογων προγραμμάτων είναι σημαντική και πως μας βοηθάνε να εμβαθύνουμε πάνω σε διάφορα θέματα με τα οποία ασχολούμαστε. Η οργάνωση και γενικά όλο το πρόγραμμα ήταν άψογο! Κλείνοντας, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους καθηγητές μας αλλά και τους καθηγητές των Γυμνασίων του Κολλεγίου Αθηνών-Ψυχικού, που μας έδωσαν την

ευκαιρία να ασχοληθούμε με ένα τόσο ενδιαφέρον θέμα, το οποίο θα έπρεπε να μας απασχολεί στη σημερινή εποχή: τον ρόλο των πνευματικών ανθρώπων. Ελπίζουμε, στο μέλλον, να έχουμε τη δυνατότητα συμμετοχής σε ένα παρόμοιο πρόγραμμα!

**Οι μαθητές του 2ου
Γυμνασίου Αργοστολίου**

Η συνεργασία αυτή συνεχίστηκε με έναν διαγωνισμό που προκηρύχθηκε με αφορμή το ποίημα του Γ. Δροσίνη «Δεν Θέλω». Οι μαθητές και των τριών σχολείων συμμετείχαν με ποιήματα και πεζά και τιμήθηκαν με έπαινο για τη συμμετοχή τους αυτή. Απ' αυτούς τους μαθητές διακρίθηκαν οι: **Δημάτου Αικατερίνη** (από το Κολλέγιο Αθηνών) που βραβεύτηκε με το 1ο βραβείο ποίησης, **Τσολεμκτσόγλου Ανδρέας** (απ' το Κολλέγιο Αθηνών) που βραβεύτηκε με το 3ο βραβείο πεζογραφίας, **Χριστοφοράκη Ελεάννα** (απ' το Κολλέγιο Ψυχικού) που βραβεύτηκε με το 3ο Βραβείο ποίησης.

1 ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Γυμνάσιο Κολλεγίου Αθηνών

Η δύναμη της ψυχής σου

*Η ζωή σου ένα όνειρο, ζήσ' το
Βασίσου στις δικές σου δυνάμεις,
στα δικά σου πόδια,
στη δική σου ζωή,
στα δικά σου όνειρα.*

*Η εμπιστοσύνη στον εαυτό σου, δώρο,
απόκτησέ το,
πίστεψέ το,
πίστεψε στον εαυτό σου,
στις ικανότητές σου,
στις δεξιότητές σου.*

*Η αξιοπρέπεια, σκοπός,
πέτυχέ τον,
κατάφερε τον,
ζήσε με αξιοπρέπεια.*

*Ο εαυτός σου μοναδικός,
αγάπησέ τον,
άκουσέ τον,
νιώσε τη μοναδικότητά του.
Μα πάνω απ' όλα,
γνώρισέ τον
και στηρίξον σ' αυτόν.*

Αικατερίνη Δημάτου, Γ7

Τα κείμενα

του Κ.Α. και Κ.Ψ. που βραβεύτηκαν:

Ποιος θα γίνει Βασιλιάς

Μια φορά κι έναν καιρό, όπως λένε στα παραμύθια, σε μια μακρινή χώρα ζούσε ο βασιλιάς Ελίκιος, ένας σοφός βασιλιάς που κυβερνούσε με σύνεση και αγάπη τους υπηκόους του. Η επικράτειά του ήταν αχανής, τα εδάφη πλούσια, με ψηλά βουνά και απέραντους κάμπους, στριφογυριστά ποτάμια και μεγάλες λίμνες που πρόσφεραν ζωή σε ζώα και φυτά, ενώ οι δύο μεριές της χώρας βρέχονταν από τη γαλάζια θάλασσα. Στο βασίλειο επικρατούσε ειρήνη και δημιουργικότητα, οι κάτοικοι ζούσαν άνετα και αρμονικά κι αγαπούσαν πολύ τον βασιλιά τους. Αλλά και οι γειτονικοί λαοί σέβονταν τον βασιλιά Ελίκιο και θαύμαζαν τον τρόπο που διοικούσε τον λαό του.

Ο βασιλιάς που είχε δύο γιους, τον Γαέτιο και τον Οράνδιο, ήθελε να είναι σίγουρος ότι θα τον διαδεχόταν ο πιο ικανός, αυτός που θα διοικούσε με τον

3 ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑΣ

Γυμνάσιο Κολλεγίου Αθηνών

πιο σωστό τρόπο τον λαό και θα έκανε τη χώρα ακόμη πιο ένδοξη και δυνατή. Έτσι, μόλις οι γιοι του ξεπέρασαν κι οι δυο τα εικοσιπέντε χρόνια τους, αποφάσισε να κάνει μια μεγάλη δοκιμή και να δώσει στον καθένα τους μια επαρχία να την διοικήσει για δέκα χρόνια κι όποιος τα κατάφερνε καλύτερα, αυτός θα έπαιρνε τον θρόνο! Ο βασιλιάς ήταν πολύ δίκαιος, γι' αυτό φρόντισε οι δύο επαρχίες να έχουν ίδια έκταση, ανάλογο κλίμα και έδαφος, κι από ένα μικρό άνοιγμα στη θάλασσα. Χίλιες οικογένειες θα ακολουθούσαν τον Γαέτιο κι άλλες χίλιες τον Οράνδιο και θα ήταν κάτω από τις διαταγές τους.

Ο βασιλιάς Ελίκιος φώναξε τους δύο γιους του, τους ανακοίνωσε την

απόφαση και εξήγησε τους λόγους που τον οδήγησαν σ' αυτή. Οι δύο αδελφοί ενθουσιάστηκαν με την ιδέα του βασιλιά πατέρα τους και δέχθηκαν με χαρά τη μεγάλη πρόκληση, γιατί, αν και στο βάθος ένιωθαν κάποια ανησυχία, πίστευαν κι οι δυο ότι θα τα καταφέρουν.

Ο βασιλιάς για να τους βοηθήσει στο ξεκίνημα, πρόσφερε στον καθένα από τους γιους του δέκα χιλιάδες χρυσά νομίσματα. Ο Γαέτιος, ο μεγαλύτερος, τα δέχθηκε με χαρά. Ήταν σίγουρα μια γερή βάση το ποσό αυτό για να στηριχθεί και να αρχίσει να πραγματοποιεί τα όνειρά του. Πόσα πράγματα δεν θα μπορούσε να κάνει με τα χρήματα αυτά! Αντίθετα, ο μικρότερος γιος, ο Οράνδιος, ευχαρίστησε τον πατέρα του, αλλά δεν δέχθηκε τα χρήματα. Προτίμησε να στηριχθεί στις δικές του και μόνο αποκλειστικά δυνάμεις. Ο Ελίκιος έκρυψε ένα χαμόγελο ικανοποίησης για τον μικρό του γιο αλλά και την ανησυχία του για τον μεγάλο γιο που πάντοτε του άρεσαν τα μεγαλεία.

Την ίδια κιόλας μέρα, τα δύο αδελφία πήραν την ευχή του βασιλιά πατέρα τους και της βασίλισσας μητέρας τους, αποχαιρετίστηκαν μεταξύ τους και ξεκίνησαν με τους ακολούθους και τον λαό τους για τις επαρχίες τους, στα δύο άκρα της χώρας.

Ο Γαέτιος αμέσως χρησιμοποίησε τα χρήματα που του διέθεσε ο πατέρας του για να χτίσει ένα μεγαλόπρεπο παλάτι και όμορφα κτίρια για την πόλη του. Τη στόλισε με πλατείες και σιντριβάνια, έφτιαξε μια όμορφη μαρίνα για να βρίσκουν καταφύγιο τα σκάφη που αγόρασε και μοίρασε ένα μέρος των χρημάτων στον λαό του για να ζουν άνετα. Όλοι οι κάτοικοι ήταν πολύ ευχαριστημένοι. Έχτισαν όμορφα ψηλά σπίτια, που γρήγορα σκεπάστηκαν από κισσούς, τριανταφυλλίες και άλλα αναρριχητικά φυτά, και έφεραν όλων των ειδών τα εξωτικά φυτά για τους κήπους τους. Αγόρασαν αγέρωχα άλογα για τις μετακινήσεις τους, φορούσαν πολύχρωμα μεταξωτά ρούχα και γέμιζαν τα τραπέζια τους με κάθε λογής αγαθά που προμηθεύονταν από την υπόλοιπη χώρα. Οι μεγάλοι δι-

ασκέδαζαν, ταξίδευαν στις γειτονικές χώρες και τα παιδιά έπαιζαν με τα πιο όμορφα παιχνίδια. Ο Γαέτιος οργάνωνε λαμπρούς αθλητικούς αγώνες με καλεσμένους από όλες τις χώρες του κόσμου που θαύμαζαν την ομορφιά της επαρχίας του, τα κτίρια και τους φαρδείς δρόμους της πόλης με τον λαμπρό φωτισμό και τα πλούτη των κατοίκων.

Στην επαρχία του Οράνδιου, όλα ήταν διαφορετικά. Οι κάτοικοι με τις συμβουλές του άρχοντά τους, άρχισαν με κόπο να καλλιεργούν τη γη που μέχρι τότε ποτέ δεν είχε καλλιεργηθεί, να κυνηγούν και να ψαρεύουν για να βρουν την τροφή τους μέχρι να μαζέψουν την πρώτη σοδειά. Έχτισαν πρόχειρα ξύλινα καλύβια για να στεγαστούν. Τα βράδια, μετά τον κόπο της ημέρας μαζεύονταν κατάκοποι και με το φως του λυχναριού, συζητούσαν μεταξύ τους κι έλεγαν ιστορίες στα παιδιά τους. Ήταν όμως δύσκολη η ζωή τους και πολλές φορές παραπονιόντουσαν στον Οράνδιο. Αυτός τους εμπύχωνε και τους έλεγε να κάνουν υπομονή, γιατί σύντομα θα γεύονταν τους καρπούς των κόπων τους. Ο άρχο-

ντας Οράνδιος πίστευε όλα όσα έλεγε και προσπαθούσε κι ο ίδιος μαζί με τον λαό, δούλευε πιο σκληρά απ' όλους, κι έτσι κι οι κάτοικοι άρχισαν κι αυτοί να προσπαθούν ακόμη πιο πολύ, χαρούμενοι που τα κατάφερναν με τις δυνάμεις τους. Όλοι δούλευαν, άνδρες και γυναίκες, ακόμη και τα παιδιά βοηθούσαν μετά το σχολείο. Και μέρα με τη μέρα έβλεπαν τους καρπούς των δικών τους προσπαθειών.

Τα πρώτα χρόνια πέρασαν, πιο γρήγορα κι εύκολα για την επαρχία του Γαέτιου, πιο δύσκολα και κουραστικά για την επαρχία του Οράνδιου. Όμως τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν. Στην επαρχία του Γαέτιου, τα χρήματα κάποια στιγμή τελείωσαν. Οι κάτοικοι που ήθελαν να συνεχίσουν την άνετη ζωή τους απαιτούσαν από τον άρχοντά τους να βρει τρόπο για να το καταφέρουν. Εκείνος τότε σκέφτηκε να επισκεφθεί τους γείτονες βασιλείς και να τους ζητήσει να του δανείσουν τα χρήματα που είχε ανάγκη. Γύρισε στη χώρα με τρεις χιλιάδες χρυσά νομίσματα, κι όλοι τον υποδέχθηκαν με μεγάλη χαρά κι ανακούφιση. Τα χρήματα έφτασαν για μερικά χρόνια ακόμη.

ΝΑΙ! Ο Γ. Δροσίνης συγκινεί και σήμερα

Στο ερώτημα για το αν το έργο του Γ. Δροσίνη μπορεί σήμερα να προκαλέσει συγκίνηση σε έναν νέο άνθρωπο, θα απαντούσα χωρίς κανέναν δισταγμό Ναι! Ο Δροσίνης συγκινεί με το έργο του αλλά και με τη στάση ζωής του! Συγκινεί η πρωτοπορία του που δεν μολύνθηκε από φανατισμούς. Συγκινεί η αγάπη του για τον τόπο μας και τις παραδόσεις του! Συγκινεί ο αγώνας του για τη μόρφωση του λαού μας και της νέας γενιάς!

Ο Δροσίνης συγκινεί, όταν με τους στίχους του με παρακινεί να βλέπω με τα μάτια της ψυχής. «Ό,τι δε βλέπουν ανοιχτά βλέπουν κλειστά τα μάτια», λέει ο ποιητής στα «Κλειστά Βλέφαρα».

Ναι, ο Δροσίνης συγκινεί με την αρετή, τη σεμνότητα, την εντιμότητά του, όταν δηλώνει:

Ας είμαι ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο.

Μα όσο ανεβαίνω, μόνος ν' ανεβαίνω.

Συγκινεί, γιατί τόλμησε να κουνήσει την ανθισμένη αμυγδαλιά γεμίζοντας πέταλα ομορφιάς τη ζωή μας... Ας βρούμε την τόλμη να το κάνουμε κι εμείς. Αυτό μας διδάσκει. Γι' αυτό μας συγκινεί...

Σοφία Βερυκίου

Όμως όχι για πάντα, κι όπως οι κάτοικοι είχαν μάθει ότι δεν μπορούσαν να στηρίζονται στις δυνάμεις τους, ακόμη και οι λιγοστές προσπάθειές τους δεν έφταναν για να ξεπληρώσουν τα χρέη τους. Γρήγορα η ζωή τους υποβαθμίστηκε, τα κτίρια και το στάδιο των αγώνων άρχισαν να καταρρέουν, και οι κισσοί να πνίγουν τα σπίτια που είχαν καιρό να συντηρηθούν. Η επαρχία τους κατέρρεε πραγματικά κι οι κάτοικοι για πρώτη φορά άρχισαν να πεινούν. Φόβος άρχισε να επικρατεί στην ψυχή τους, ότι θα χάσουν τα πάντα και θα υποδουλωθούν στους γειτονικούς λαούς.

Εν τω μεταξύ πλησίαζαν τα δέκα χρόνια από την ημέρα που ο βασιλιάς Ελίκιος ξεκίνησε τη μεγάλη δοκιμή με τους δυο γιους του. Ο Γαέτιος, που πάντοτε πίστευε ότι άξιζε να γίνει βασιλιάς, κατάλαβε ότι το όνειρό του να φτάσει ψηλά δεν θα πραγματοποιούνταν. Αγαπούσε όμως τους υπηκόους του κι ήθελε να τους σώσει από τη φτώχεια και τον εξευτελισμό κι έτσι αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από τον αδελφό του. Από τον Οράνδιο, που πάντοτε τον υποτιμούσε γιατί, αν και βασιλόπουλο, από παιδί δεν του άρεσαν τα πλούτη και τα μεγαλεία, αλλά συνέχεια προσπαθούσε να αποδείξει ότι μπορούσε και μόνος του να τα καταφέρει.

Όταν έφτασε στην επαρχία του Οράνδιου, ο Γαέτιος πραγματικά έμεινε έκπληκτος. Σε όλη την επαρχία έβλεπε αγρότες να ασχολούνται με τα χωράφια τους, δένδρα, ελιές και αμπέλια φορτωμένα με καρπούς. Στα λιβάδια αγελάδες έβοσκαν αμέριμνα και οι βοσκοί φύλαγαν πρόβατα και γίδια. Μέσα στην ανθισμένη φύση συναντούσε παντού κυψέλες ενώ στα δάση άκουγε τα χτυπήματα των υλοτόμων. Κι όταν έφτασε στην πόλη, είδε όμορφα καλοβαλμένα σπίτια και μια αγορά που ήταν γεμάτη κίνηση και ζωή. Ο Οράνδιος είχε αγοράσει μεταξοσκώληκες από μακρινές χώρες και έμαθε στους κατοίκους την τέχνη επεξεργασίας μεταξιού. Σύντομα οι κάτοικοι άρχισαν να εμπορεύονται τα μεταξωτά υφάσματα και έφεραν χρήματα στην επαρχία τους. Μαζί μ' αυ-

τά εμπορεύονταν λάδι, μέλι και κρασί. Ο Οράνδιος κατασκεύασε ένα ασφαλές λιμάνι για να πηγαиноέρχονται τα εμπορικά πλοία που κατασκευάζονταν στο ναυπηγείο της επαρχίας του και που όλο πλήθαιναν. Ο Γαέτιος έβλεπε τα κτίρια, τα σχολεία, το νοσοκομείο και το θέατρο της πόλης κι απορούσε πώς τα κατάφερε ο αδελφός του. Πιο πολύ όμως απορούσε που έβλεπε ανθρώπους γελαστούς σε αντίθεση με τους δικούς τους υπηκόους που τους έτρωγε το άγχος και η γκρίνια.

Ο Οράνδιος χάρηκε πολύ που είδε μετά από τόσα χρόνια τον αδελφό του και του εξήγησε ότι το μυστικό της επιτυχίας ήταν ένα τραγουδάκι που είχαν μάθει όταν ήτανε παιδιά «Δεν θέλω του κισσού το πλάνο ψήλωμα...» Ο Γαέτιος το αναπόλησε με συγκίνηση. Ο Οράνδιος εξιστόρησε στον αδελφό τους τις προσπάθειές του και τις προσπάθειες του λαού του και του εξήγησε πώς όλοι μαζί στηρίχθηκαν αποκλειστικά και μόνον στις δικές τους δυνάμεις και τη δική τους σκληρή δουλειά. Έτσι τα χρήματα έφταναν για όλους κι από αυτά που περίσσευαν ο Οράνδιος χάρισε στον αδελφό του όσα χρειαζόταν για να ξεπληρώσει τα χρέη του. Ο Γαέτιος κατάλαβε το σφάλμα του και ζήτησε από τον Οράνδιο να τον βοηθήσει να αλλάξει ο ίδιος και ο λαός του, αυτός το υποσχέθηκε και κράτησε τον λόγο του.

Σε λίγο καιρό ο Οράνδιος και ο Γαέτιος παρουσιάστηκαν στον βασιλιά Ελίκιο. Ο βασιλιάς, που ήξερε τι συνέβαινε στις δύο επαρχίες, γιατί όλα αυτά τα χρόνια έστελνε κρυφά απεσταλμένους που του έφερναν πληροφορίες, χάρηκε, όταν είδε μαζί τους δυο γιους του.

Ο Ελίκιος έδωσε το στέμμα και το σκήπτρο στον Οράνδιο, ο οποίος ζήτησε από τον πατέρα του να κάνει αντιβασιλιά τον Γαέτιο που είχε πια αλλάξει. Έτσι κι έγινε και το βασίλειο συνέχισε να προοδεύει και η χώρα να μην κινδυνεύει ποτέ από κανέναν.

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα, όπως γίνεται στα παραμύθια.

Κι όμως όλα αυτά δεν συμβαίνουν μοναχά στα παραμύθια...

Ανδρέας Τσολμεκτσόγλου, Α2

Ξαναβρίσκοντας τη χαμένη ελπίδα

Γιατί όμως,
σαν κοιτώ πίσω
να βλέπω γλυκίες στιγμές
χαμόγελα, αγάπη, έμπνευση
τιτιβίσματα, φύση, πατρίδα
και σαν κοιτώ μπροστά
αντί για τον δρόμο να ξανοίγεται μπροστά μου
να τελειώνει απότομα...
νιώθω φόβο, ανατριχιάζω
βλέπω καμένη γη και ξεραϊλα
μα παράδοξα και απρόσμενα
κάτι μέσα μου μου λέει «προχώρα»
και γω υπακούω
προχωρώ, ξεπερνάω εμπόδια
εξελίσσομαι, χαίρομαι
δεν έμεινα στάσιμος
αν και θα ήταν πιο εύκολο “
προχώρησα και τα κατάφερα
τα κατάφερα μόνος
δεν στηρίχτηκα σε πλάτες άλλων
όπως ο περήφανος κισσός
αλλά μόνος, σαν δεντρί στη μέση της
ερήμου
άνθησα!
Και τότε είδα τη φωνή που άκουσα
να παίρνει μορφή
να γίνεται ένα κατάλευκο περιστέρι
να ανοίγει τα φτερά του
και σαν το ρώτησα το όνομά του
«ΕΛΠΙΔΑ» μου απάντησε και ξανοίχτηκε στον ουρανό
ξανοίχτηκε για να το δουν όλοι
και να προσπαθήσουν ό,τι φαντάζει δύσκολο στην αρχή
αλλά ποτέ αδύνατο!!

Χριστοφοράκη Ελεάννα,
Κολλέγιο Ψυχικού

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΟΚΙΜΙΟΥ

για τον

Ελευθέριο Βενιζέλο

Ο πρωτοπόρος ευρωπαϊστής

Ελευθέριος Βενιζέλος

2^ο Βραβείο

Κυρίες και κύριοι,

Είναι μεγάλη τιμή για μένα αυτή η διάκριση και θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά το Εθνικό Ίδρυμα «Ελευθέριος Βενιζέλος» που με τις πρωτοβουλίες του, μας δίνει την ευκαιρία να γνωρίσουμε τον άνθρωπο που με το έργο και το όραμά του, σφράγισε τη Νεότερη Ιστορία της Ελλάδας.

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, μεταξύ όλων των άλλων, ήταν και ένας ένθερμος ευρωπαϊστής. Ο τίτλος αυτός δεν του δόθηκε εκ των υστέρων, κατά την αποτίμηση δηλαδή του έργου και της δράσης του, όπως συμβαίνει σε άλλες περιπτώσεις, αλλά ... εν θερμώ! Ο Βενιζέλος χαρακτηρίστηκε ευρωπαϊστής από τους συγχρόνους του καιρού του, όταν αναδείχτηκε σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ως ένας από τους πρώιμους υπέρμαχους της ιδέας της Ενωμένης Ευρώπης.

Ο σπουδαίος αυτός ηγέτης, με την ιδιότητα του πρωθυπουργού, κατά την τετραετία 1928-1932, θα αγκαλιάσει με θέρμη το Σχέδιο Μπριάν, που αποτέλεσε την πρώτη προσπάθεια πολιτικής εφαρμογής του οράματος της Ενωμένης Ευρώπης. Μάλιστα, ως «πραγματοποιός» από τη φύση του, ο Βενιζέλος θα αναλάβει ενεργό δράση για την προώθηση «της Ευρώπης των πατρίδων», καθώς ο Μεγάλος Πόλεμος έχει αποδείξει και στον ίδιο ότι «οι νικηταί είναι τόσον πτωχοί, όσον και οι ηττημένοι».

Δυστυχώς, το ευρωπαϊκό όραμα που προβλήθηκε από φωτισμένους ηγέτες

της εποχής, μεταξύ των οποίων και ο Ελευθέριος Βενιζέλος, έμεινε ανεκπλήρωτο. Πολλοί παράγοντες οδήγησαν την Ευρώπη και συνολικά την ανθρωπότητα στη δίνη ενός νέου παγκοσμίου πολέμου. Όμως, ο σπόρος που έριξαν αυτοί οι πρωτοπόροι άνθρωποι, ρίζωσε, άνθισε και κάρπισε, ώστε σήμερα να αποτελεί συνείδηση ότι η Ευρώπη είναι το κοινό μας σπίτι. Η συμβολή του Ελευτέριου Βενιζέλου ήταν τεράστια. Με τη «σωφροσύνη της παρωχημένης ηλικίας», αλλά και «τη χάρη μιας αιώνιας νεότητας», πρόβαλε την ιδέα της ευρωπαϊκής ενοποίησης και συνέβαλε καθοριστικά, ώστε η Ελλάδα να «δει» τον εαυτό της ως αναπόσπαστο κομμάτι της Ενωμένης Ευρώπης.

Κυρίες και κύριοι,

Θα ήθελα να ευχαριστήσω και πάλι το Εθνικό Ίδρυμα «Ελευθέριος Βενιζέλος» και να ευχηθώ το όραμα του Βενιζέλου να είναι και σήμερα οδηγός στην εθνική μας προσπάθεια για μια Ευρώπη των λαών και της αλληλεγγύης.

Σοφία Βερνίκιου, Γ4

Έπαινοι

4ος Έπαινος: Σταμάτης Κουλούρης
6ος Έπαινος: Ναταλία Αλιπράντη
8ος έπαινος: Σήλια Γαζέπη

Η Σοφία Βερνίκιου παραλαμβάνει το 2ο Βραβείο του Διαγωνισμού από τον Θεόδωρο Φορτσάκη, βουλευτή της Ν.Δ., πρώην πρότανη του ΕΚΠΑ και απόφοιτο του Σχολείου μας.

Τη σχολική χρονιά 2014-2015 ο Θεατρικός Όμιλος του Γυμνασίου του Κολλεγίου Αθηνών ανέβασε την παράσταση -ESCAPE- στο Θέατρο Κολλεγίου Αθηνών-Ψυχικού. Το έργο πήρε το όνομά του (ESCAPE) από το πλήκτρο esc που υπάρχει στο πληκτρολόγιο του υπολογιστή και σημαίνει δραπετεύω, ξεφεύγω. Την παράσταση παρακολούθησαν μαθητές, γονείς και καθηγητές στις 10-11 και στις 13 Μαΐου. Τα κείμενα γράφτηκαν από τους μαθητές του Θεατρικού Ομίλου Γυμνασίου, Λυκείου και κάποιους απόφοιτους. Πιο συγκεκριμένα, εργάστηκαν 46 παιδιά, ηλικίας 12 έως 25 ετών, που τα ένωνε η δημιουργικότητα του θεάτρου. Τη σκηνοθεσία την είχε αναλάβει η κυρία Αγγελική Γκιργκινούδη. Το έργο αναφέρεται στον εθισμό στα ηλεκτρονικά παιχνίδια και στο δι-

αδίκτυο, κάτι που πλέον επικρατεί σε όλο τον κόσμο. Η παράσταση ήταν χωρισμένη σε 8 σκηνές. Ξεκινούσε από την πρώτη επαφή, όταν ένα παιδί αντί να κάθεται να παίζει Lego, μπάλα ή άλλα παιχνίδια, αφοσιώνεται όλη την ώρα μπροστά σε μια οθόνη. Οι ενδιαμέσες σκηνές δείχνουν, σταδιακά, τον ψυχικό κατήφορο που παίρνει το εθισμένο παιδί στη ζωή του. Τελειώνοντας με την 8η σκηνή, το παιδί μένει μόνο και μετά από μεγάλη προσπάθεια μπορεί να ξαναβρεί τον παλιό του εαυτό. Όλα τα παιδιά του Θεατρικού Ομίλου, μετά από ατελείωτες πρόβες, κατάφεραν και εντυπωσίασαν το κοινό. Όλα τα παιδιά είχαν τον ίδιο στόχο, να περάσουν το μήνυμα στους συμμαθητές τους ότι το να κάθεται διαρκώς μπροστά από μια οθόνη δεν είναι φυγή αλλά αδιέξοδο.

Αναστασία Γαλερού

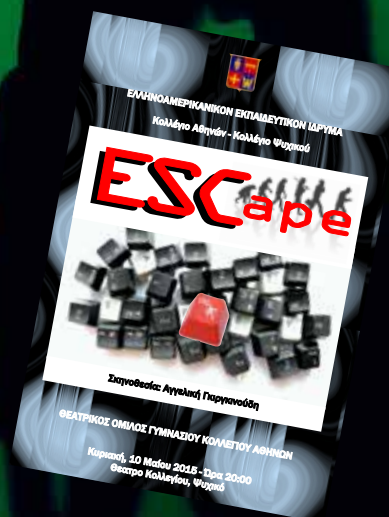

Τα παιδιά του Θεατρικού Ομίλου:

Νεφέλη Αγγελάκη
Φαίδρα Αγγελάκη
Βίβιαν Αναγνώστου
Γιώργος Αραβώσης
Δημήτρης Βανός
Ειρήνη Βουζάκη
Αναστασία Γαλερού
Βανέσσα Δαρμανή
Θεανώ Δημοπούλου
Χριστίνα Ζορμπά
Ελένη Κανελλοπούλου
Νίκος Καρανίκας

Μελίνα Κερτσικώφ
Αιμιλία Κεχαγιά
Δημήτρης Κούκας
Φανή Κουτεντάκη
Κλειώ Μπισκίνη
Κριστίν Παλαντζιάν
Νικόλαος Πολλάλης-Σπινάρης
Λάμπρος Ρουκουνάκης
Έλια Σαββίδη
Αλέξανδρος Τσαχαγέας
Αργυρώ Χατζηελευθεριάδου

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ ΣΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ COMENIUS REGIO

Παιδιά, παιδεία! Όχι Βία!

Το Γυμνάσιο Κολλεγίου Αθηνών συμμετείχε φέτος στο πρόγραμμα κατά του σχολικού εκφοβισμού, Comenius Regio, που έχει εκπονήσει η Δευτεροβάθμια Διεύθυνση Β' Αθήνας σε συνεργασία με ανάλογους φορείς στην Κύπρο. Το πρόγραμμα Comenius Regio Ελλάδας- Κύπρου αφορά στα έτη 2013-2015. Αξίζει να αναφέρουμε πως η ελληνική πρόταση πάνω στο προσχέδιο του προγράμματος, καθώς αυτό διοργανώνεται υπό την αιγίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και χρηματοδοτείται από ευρωπαϊκούς πόρους, απέσπασε την πρώτη θέση ανάμεσα στα 28 κράτη μέλη με συνολική βαθμολογία 99, 5/100.

Το ελληνικό σχέδιο, που βρίσκεται πλέον αυτή τη χρονιά στην τελευταία φάση υλοποίησης του, είναι, όπως προαναφέραμε, τριετούς διάρκειας. Το πρώτο έτος, το 2013, αφιερώθηκε στην ευαισθητοποίηση και εκπαίδευση γονέων για την έγκαιρη και σωστή αντιμετώπιση φαινομένων σχολικού εκφοβισμού.

Την επόμενη χρονιά έλαβε χώρα η εκπαίδευση των καθηγητών, ενώ φέτος ήρθε η σειρά των μαθητών Λυκείων και Γυμνασίων. Κύρια βάση του προγράμματος είναι η ιδέα του peer to peer education. Έτσι, λοιπόν, σύμφωνα με την παραπάνω ιδέα, οι μαθητές που θα έχουν λάβει την παραπάνω εκπαίδευση και θα έχουν συμμετάσχει στο πρόγραμμα, θα λειτουργήσουν ως

μέντορες και προπομποί στην υπόλοιπη μαθητική κοινότητα μεταδίδοντας στον φίλο ή συμμαθητή ή διπλανό τους τα μηνύματα του Comenius Regio. Οι τελευταίοι, με τη σειρά τους, θα τα μεταδώσουν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο στον διπλανό, φίλο, συμμαθητή...

Το Γυμνάσιό μας εκπροσώπησε μία εξαμελής ομάδα μαθητών, συνοδευόμενη από τις καθηγήτριες της Μαθητικής Κοινότητας, κ. Γερονικολού και κ. Βρανοπούλου. Η ομάδα απαρτιζόταν από τρεις μαθητές της Γ' τάξης, δύο της Β' και έναν της Α' Γυμνασίου.

Στο πλαίσιο του προγράμματος οργανώθηκαν τέσσερις συναντήσεις σε δύο groups των 240 μαθητών σε Γυμνάσια του Αμαρουσίου και της Αγίας Παρασκευής.

Κατά την πρώτη συνάντηση μάς δόθηκαν βασικές οδηγίες, εκφράσαμε τις ιδέες που μας γέννησε το λογότυπο της δράσης αυτής και μας διασαφηνίστηκαν οι βασικές αρχές, στόχοι και ιδέες του Comenius Regio.

Στη δεύτερη συνάντηση παρουσιάστηκαν τα αποτελέσματα της συνάντησης στο Υπουργείο Παιδείας. Στη συγκεκριμένη συνάντηση όλος ο χρόνος καταναλώθηκε στην παρουσίαση των καλλιτεχνικών δράσεων συνεργαζόμενων σχολείων με την ερμηνεία τραγουδιών από τα σχολεία-πυρήνες, στα οποία τόσο οι στίχοι όσο και η μουσική είχαν γραφεί από μαθητές. Μάλιστα, σε ένα σημείο της εκδήλωσης, αναφέρθηκαν οι θεραπευτικές δράσεις του τραγουδιού στην επούλωση «ψυχικών πληγών».

Στην τρίτη συνάντηση οι μαθητές κλήθηκαν να εκμυστηρευθούν γραπτά σε χαρτί, φυσικά ανώνυμα, εμπειρίες που μπορεί να είχαν ως παρατηρητές, θύματα ή και θύτες σε περιστατικά σχολικού εκφοβισμού. Ακόμα, τους ζητήθηκε να γράψουν σκέψεις και συναισθήματα για το φαινόμενο του bullying, να γράψουν συνθήματα αλ-

λά και να αξιολογήσουν το σκεπτικό και τη λειτουργία του προγράμματος.

Στην τέταρτη και τελευταία συνάντηση παρουσιάστηκαν τα αποτελέσματα της τρίτης συνάντησης και στη συνέχεια χωριστήκαμε σε ομάδες ανάλογα με την τάξη στην οποία ανήκουμε. Εκεί μας δόθηκε σε χαρτί η περιγραφή ενός φανταστικού περιστατικού bullying. Μέσα από αυτό, αναλύσαμε πρόσωπα, καταστάσεις, κίνητρα και συμπεριφορές. Στο τέλος, προβληματιστήκαμε, έτσι ώστε να παρέχουμε ιδέες με αφορμή το συγκεκριμένο φανταστικό φαινόμενο, οι οποίες θα λειτουργήσουν ως αντίδοτα στο γενικότερο φαινόμενο του bullying.

Χρειάζεται να αναφέρουμε πως, εκτός από τα δύο κύρια σώματα μαθητών, υπήρξαν και η οργανωτική και η κριτική επιτροπή. Ύστερα από τη δεύτερη συνάντηση, ένα μέλος της ομάδας του Σχολείου μας επιλέχθηκε ως μέλος της κριτικής επιτροπής. Τα μέλη της κριτικής και της οργανωτικής επιτροπής, αλλά και τα μέλη που ήταν υπεύθυνα για τις καλλιτεχνικές δράσεις βραβεύθηκαν στην Ελληνοαμερικανική Ένωση με ευρωπαϊκό βραβείο Πρωτοποριακής Δράσης- Καλύτερης Πρακτικής, Best Practice.

Πλέον βρισκόμαστε σε αναμονή για την έκδοση των οριστικών συμπερασμάτων και οδηγιών για το σύνολο των σχολικών μονάδων της χώρας. Αξίζει να τονίσουμε πως πρέπει όλοι να δώσουμε το παρόν σε αυτήν την προσπάθεια για την καταπολέμηση του σχολικού εκφοβισμού και να εναρμονιστούμε εμείς οι ίδιοι με όσες οδηγίες μάς δοθούν, που αδιαμφισβήτητα θα είναι για το καλό το δικό μας και των συνανθρώπων-συμμαθητών μας. Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε τη σπουδαιότητα του φαινομένου του bullying αλλά και την κρισιμότητα της κατάστασης, που απαιτεί την κινητοποίηση όλων. Και μάλιστα οι πρώτοι που θα πρέπει να το κάνουν αυτό, είμαστε εμείς, μαθητές ενός Σχολείου, που όντας καινοτόμο, έχει ήδη αναπτύξει σε ευρεία κλίμακα τον θεσμό των Υπευθύνων Ευημερίας welfare officers, για την προστασία των αδύναμων συμμαθητών μας.

Σταμάτης Κουλούρης, Γ2

Μουσική

Η μουσική συναντάται παντού στην καθημερινότητά μας. Μας βοηθάει να αποκαλύπτουμε τις πιο βαθιές πτυχές της ψυχής μας και μας προκαλεί συναισθήματα όπως λύπη, χαρά, γαλήνη...

Ακόμη, μας συντροφεύει σε όλες τις

στιγμές της ζωής μας και είναι τρόπος επικοινωνίας, δηλαδή μία παγκόσμια γλώσσα που ενώνει τους ανθρώπους. Έρευνες έχουν αποδείξει πως έχει ευεργετικές ικανότητες ως προς την καταπολέμηση του πόνου. Επιπρόσθετα, βοηθάει στη βελτίωση της μνήμης.

Ειπώθηκαν για τη μουσική:

Εκεί που τελειώνει η
ισχύς των λέξεων αρχί-
ζει αυτή της μουσικής.

ΡΙΧΑΡΝΤ ΒΑΓΚΝΕΡ

Αν η μουσική είναι
η τροφή της αγάπης,
παίξε κι άλλο.

ΓΟΥΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Η μουσική ξεπλύνει την
ψυχή από την σκόννη
της καθημερινότητας.

ΜΠΕΡΘΟΛΑΝΤ ΟΥΕΡΜΠΑΧ

Παγκόσμια Ημέρα Μουσικής

Η Παγκόσμια Ημέρα Μουσικής καθιερώθηκε το 1982. Σήμερα αποτελεί ένα ευρωπαϊκό γεγονός που διεξάγεται κάθε χρόνο στις 21 Ιουνίου σε

22 χώρες της Ευρώπης. Εκεί συγκεντρώνονται ερασιτέχνες και επαγγελματίες μουσικοί, οι οποίοι παρουσιάζουν συναυλίες με κάθε είδους μουσική.

Το Ωδείο του Σχολείου μας

Το Ωδείο του Σχολείου μας προσφέρει μουσική παιδεία στους μαθητές, οι οποίοι διδάσκονται από καθηγητές με πλούσια διδακτική εμπειρία. Επιπλέον, όσοι από αυτούς το επιθυμούν προετοιμάζονται, ώστε να ακολουθήσουν την τέχνη της μουσικής σε πανεπιστημιακό επίπεδο. Τέλος, στους μαθητούμενους δίνεται η δυνατότητα να συμμετέχουν σε συναυλίες που γίνονται κατά τη διάρ-

κεια του σχολικού έτους. Η εμπειρία αυτή ενισχύει την αυτοπεποίθησή τους και καλλιεργεί τα ερεθίσματά τους.

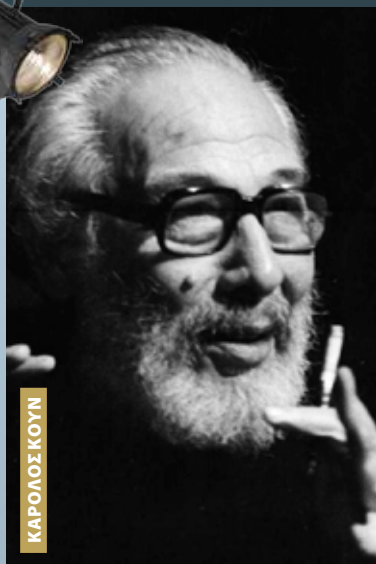
Οι μουσικές εκδηλώσεις του Σχολείου μας

Κάθε χρόνο, στις 7 Μαρτίου, στο Θέατρο του Σχολείου μας πραγματοποιείται το «Κονσέρτο της Άνοιξης», στο οποίο λαμβάνουν μέρος η College Symphony Orchestra και οι χορωδίες. Στο Θέατρο Χωρέμη, επίσης, το πρόγραμμα «Δημιουργία Παιδικής Όπερας» του Δημοτικού Κολlegίου Αθηνών παρουσίασε το έργο «Εμ-φίλιος πόλεμος». Αντίστοιχα, στην είσοδο του κτηρίου Davis, και στη Βιβλιοθήκη του

Κολlegίου οι μαθητές της 3ης Γυμνασίου: Σ. Γαζέπη, Σ. Βερυκίου, Σ. Κουλούρη, Δ. Μπιλή, έπαιξαν βιολί, κιθάρα και φλάουτο. Γενικά στο Σχολείο μας πραγματοποιούνται ποικίλες μουσικές εκδηλώσεις στη διάρκεια του χρόνου, πολλές από τις οποίες παρουσιάζονται στο Χριστουγεννιάτικο Bazaar και στο Πανηγύρι.

Έλλη Ευαγγελοπούλου, Α5
Δήμητρα Τροβιά, Α5

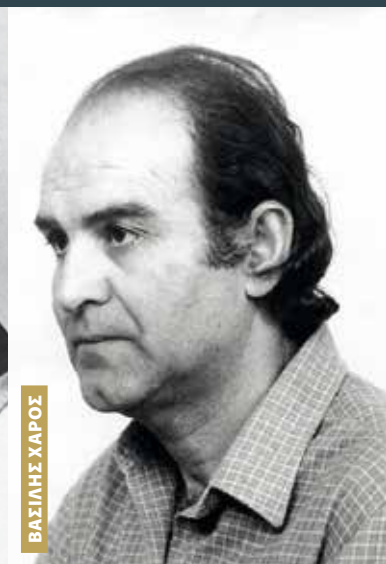
ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

ΜΙΝΩΣ ΔΟΥΝΙΑΣ

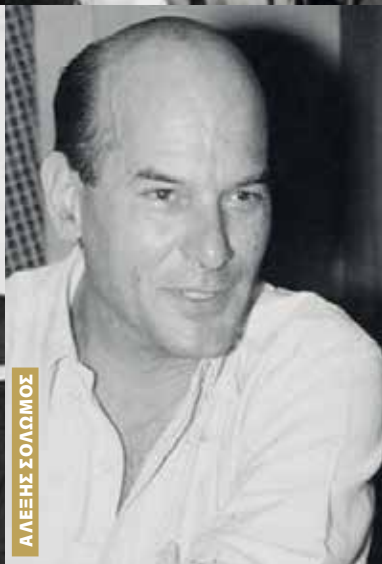
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

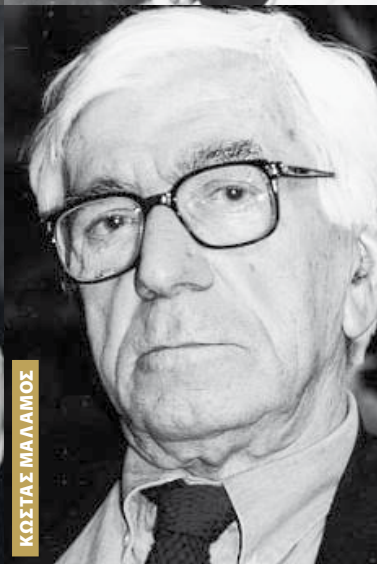
ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΑΡΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΒΑΣΤΙΚΟΓΛΟΥ

ΑΛΕΞΗΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΛΑΜΟΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ Καλλιτεχνική Παράδοση του Κολλεγίου

Το φετινό σχολικό έτος είναι αφιερωμένο στην καλλιτεχνική παράδοση και προσφορά του Κολλεγίου σε εθνικό όσο και διεθνές επίπεδο. Για τον λόγο αυτό, κατά τη διάρκεια του έτους, διοργανώθηκαν πλείστες εκδηλώσεις και αφιερώματα στους καλλιτέχνες εργαζόμενους, πρώην εργαζόμενους ή αποφοίτους του Σχολείου.

Αξιοσημείωτη είναι η διαπίστωση πως το Κολλέγιο είχε παρουσία σε πολλούς και διαφορετικούς τομείς της Τέχνης όπως αυτόν της ζωγραφικής, της χαρακτικής, του θεάτρου, της συγγραφής και της μουσικής. Στο πλαίσιο αυτό, το μαθητικό Συμβούλιο διοργάνωσε στις 27 Απριλίου στο Θέατρο του Κολλεγίου εκδήλωση προς τιμήν καλλιτεχνών του Σχολείου μας που δεν ζουν πια. Σε αυτούς περιλαμβάνονται οι: Κάρολος Κουν, Μίνως Δούνιας, Δημήτρης

Χορν, Βασίλης Χάρος, Γιώργος Σεβαστίκογλου, Αλέξης Σολωμός και Κώστας Μαλάμος. Φυσικά από την παρουσίαση δε θα μπορούσε να απουσιάζει η μεγάλη μορφή της συζύγου του ιδρυτή του Σχολείου μας, Πηνελόπης Δέλτα. Η εκδήλωση, αν μη τι άλλο, αποτέλεσε σημαντικό γεγονός, αφού πραγματευόταν ένα θέμα, όπως η καλλιτεχνική προσφορά του Σχολείου μας, άγνωστο σε πολλούς από μας.

Το Κολλέγιο άφησε και αφήνει το

στίγμα του ανεξίτηλο και στον καλλιτεχνικό τομέα της χώρας. Εμείς, όντας μαθητές αυτού του Σχολείου και κληρονόμοι αυτού του σπουδαίου φορτίου καθώς και εκπρόσωποι αυτού του εξαιρετικού φορέα πολιτισμού, οφείλουμε να μην αγνοούμε αυτή την κληρονομιά. Αντίθετα επιβάλλεται να την αναγνωρίζουμε, να την τιμούμε, να τη σεβόμαστε και να τη χρησιμοποιούμε ως βάση και πηγή έμπνευσης για περαιτέρω πρόοδο και δημιουργία όχι μόνο στον επιχειρηματικό κλάδο ή τον τομέα των Επιστημών αλλά και στον χώρο της Τέχνης!

*Σταμάτης Κουλούρης,
Μέλος του Μαθητικού Συμβουλίου*

Η Δημοκρατία μας αυτοκαταστρέφεται, διότι κατεχράσθη το δικαίωμα της ελευθερίας και της ισότητας, διότι έμαθε τους πολίτες να θεωρούν την αυθάδεια ως δικαίωμα, την παρανομία ως ελευθερία, την αναίδεια του λόγου ως ισότητα και την αναρχία ως ευδαιμονία.

Ισοκράτης, 436-338 π.Χ., Αθηναίος ρήτορας

Ο κόσμος υπήρξε θεατής σε ένα από τα πιο βίαια και άδικα εγκλήματα τα οποία έχουν διαπραχθεί τα τελευταία χρόνια. Αδίστακτοι δράστες σκότωσαν στο όνομα του θρησκευτικού φανατισμού 12 αθώους δημοσιογράφους και ταυτόχρονα έφεραν ένα καίριο πλήγμα σε ένα από τα τελευταία προπύργια της ελευθερίας του λόγου. Στην ελευθερία του τύπου και ειδικότερα στον εικαστικό χώρο της έντυπης δημοσιογραφίας που χρόνια τώρα απεικόνιζε με σατιρικό και ταυτόχρονα καυστικό τρόπο τα τελευταία θέματα της επικαιρότητας. Στη γελοιογραφία.

Αναμφισβήτητη η γελοιογραφία με τη διπλή γλώσσα που χρησιμοποιεί, τη γλώσσα της εικόνας και τη γλώσσα των λέξεων αποκτά αμεσότητα και ευρύ κοινό. Μεγαλοποιεί από τη φύση της τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και κυρίως τα ελαττώματα του γελοιογραφούμενου είτε αυτά αφορούν στην εξωτερική του εμφάνιση είτε στις πολιτικές του απόψεις, προκειμένου να αναδείξει κάποιο στοιχείο και ταυτόχρονα να αφυπνίσει την κριτική σκέψη. Ως θέματά της λαμβάνονται συνήθως άστοχες φράσεις, αποτυχημένα έργα, ή υποσχέσεις, κινήσεις ακόμα και ενδυματολογικές προτιμήσεις πολιτικών ανθρώπων. Η αξία της γελοιογραφίας βρίσκεται στο ευρηματικό, λεπτό και οξύ πνεύμα, συνδυαζόμενο με σαφήνεια και απλότητα, έτσι ώστε να προκαλείται αυθόρμητα στον παρατηρητή εύθυμη διάθεση αλλά παράλληλα προβληματισμός και αφύπνιση. Δίνει καίρια και συνοπτικά αυτονόητες σκέψεις, που δύσκολα γράφονται σε πολιτικές αναλύσεις. Προκειμένου να επιτύχει τον σκοπό της χρησιμοποιεί πολύ συχνά την υπερβολή, τη διακωμώδηση που πολλές φορές φτάνει στα όρια της γελοιοποίησης.

Και εδώ εγείρεται το ερώτημα, ποια είναι τα όρια της σάτιρας και σε ποιο σημείο περιορίζεται η ελευθερία του λόγου; Αναντίρρητα, η ελευθερία της έκφρασης και διάδοσης των απόψεων αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο της προσωπικότητας του ανθρώπου. Και με αυτή την έννοια απόψεις νοούνται οι ιδέες, οι προβληματισμοί, τα μηνύματα, οι ειδήσεις, οι εμπειρίες. Η κατάργηση ή, έστω, ο περιορισμός της ελευθερίας του λόγου θίγει επομένως την ίδια την ανθρώπινη προσωπικότητα... Αν ο άνθρωπος δεν έχει την ελευθερία να σκέπτεται, όπως επιθυμεί, και

να ανταλλάσσει τις σκέψεις και τις ιδέες του με τους άλλους, είναι αδύνατον να αναπτύξει μια ολοκληρωμένη προσωπικότητα.

Η ελευθερία της έκφρασης όμως ασκείται υπό την επιφύλαξη των γενικών κανόνων που ισχύουν για όλους τους πολίτες. Επομένως δεν μπορεί να υπάρχει ελευθερία εξύβρισης, διάδοσης ψευδών ειδήσεων, προσβολής προσωπικών δεδομένων και εξευτελισμός προσωπικών πεποιθήσεων.

Όπως ισχύουν οι συνταγματικές εγγυήσεις για το δημοσιογραφικό επάγγελμα, δηλαδή το δικαίωμα στην ανωνυμία, το δικαίωμα στην επιλογή της ύλης, το δημοσιογραφικό απόρρητο, η απαγόρευση της λογοκρισίας, έτσι ισχύουν και για το κοινό η ορθή χρήση των προσωπικών τους δεδομένων, ο σεβασμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων τους και των πολιτικών και θρησκευτικών πεποιθήσεών τους. Πάνω από όλα πρέπει να υπάρχει σεβασμός στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Δεν είναι λίγες οι φορές που πίσω από τη σάτιρα κρύβονται κοινωνικές ομάδες με ακραίες και βίαιες απόψεις, οι οποίες δε μένουν στην απλή αναπαραγωγή ειδήσεων, απόψεων και σχολίων εστιασμένων στη σάτιρα. Δεν είναι λίγες οι φορές που η σάτιρα αγγίζει τα όρια της προσβολής, της δυσφήμισης και της εξύβρισης. Το ερώτημα των ορίων έρχεται και πάλι στην επιφάνεια.

Η ελευθερία της έκφρασης πρέπει, λοιπόν, να αποτελέσει ασπίδα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τη βάση για μια κοινωνία που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα, που επιδιώκει τον διάλογο και τη συναίνεση, και θα καταδείξει την αξία της προσωπικότητας του ανθρώπου.

Σήλια Γαζέπη, Γ4

Ο τριακονταετής αγώνας για την

Η επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα στη γενέτειρά τους δεν αποτελεί μόνο υπόθεση των Ελλήνων αλλά ολόκληρου του πολιτισμένου κόσμου. Η Διεθνής εκστρατεία για τον επαναπατρισμό των γλυπτών ξεκίνησε πριν τριάντα χρόνια από τη Μελίνα Μερκούρη με το βασικό επιχείρημα ότι η περίπτωση των Γλυπτών του Παρθενώνα είναι μοναδική, αφού πρόκειται για «διαμελισμό μνημείου»!

Στον πολυετή αυτόν αγώνα της Ελλάδας, κατά καιρούς συστρατεύονται προσωπικότητες των γραμμάτων και της τέχνης, όπως πρόσφατα ο «αστέρας» του Χόλιγουντ, Τζορτζ Κλούνεϊ και η εντυπωσιακή σύζυγος του, δικηγόρος Αμάλ Αλαμουντίν, οι οποίοι έστρεψαν ξανά τους προβολείς της δημοσιότητας στο ελληνικό αίτημα για επιστροφή των Γλυπτών.

Ας δούμε, όμως, πώς εξελίσσεται αυτός ο αγώνας μέσα στην τριακονταετία και πώς από τη Μελίνα Μερκούρη και τον Ζυλ Ντασέν, φτάσαμε στον Τζορτζ Κλούνεϊ και την Αμάλ Αλαμουντίν...

Το 1982 η Μελίνα Μερκούρη προσέρχεται στη Γενική Διάσκεψη της UNESCO και για πρώτη φορά εξηγεί ότι τα Γλυπτά του Παρθενώνα, τα οποία βρίσκονται στο Βρετανικό Μουσείο, δεν αποτελούν ένα αυθύπαρκτο «έργο τέχνης», όπως, για παράδειγμα η Αφροδίτη της Μήλου ή η Νίκη της Σαμοθράκης που βρίσκονται στο Μουσείο του Λούβρου, αλλά προέρχονται από τον τεμαχισμό και κατακερματισμό ενός και του αυτού μνημείου.

Η Μελίνα, με την εκρηκτική της παρουσία, από το Παρίσι όπου βρίσκεται, απευθύνεται στα διεθνή ΜΜΕ για να τους επιστήσι την προσοχή: «Πρέπει να καταλάβετε τι σημαίνουν τα Μάρμαρα του Παρθενώνα για μας. Είναι το καμάρι μας. Είναι οι θυσίες μας. Είναι το υπέρτατο σύμβολο ευγένειας. Είναι φόρος τιμής στη δημοκρατική φιλοσοφία. Είναι η φιλοδοξία και το όνομά μας. Είναι η ουσία της ελληνικότητάς μας».

Στην αρχή, η Μελίνα αγωνίζεται μόνη, με συμπαραστάτες τον σύζυγό της και διάσημο σκη-

επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα

νοθέτη, Ζυλ Ντασέν, και μια ομάδα αρχαιολόγων και ανθρώπων από τον χώρο των Γραμμάτων και των Τεχνών. Όσο και εάν φαίνεται παράδοξο, η Μελίνα με τον Ζυλ δημιουργούν τον πρώτο «πυρήνα» στο Λονδίνο. Μια ομάδα διανοούμενων φίλων της Ελλάδας ιδρύουν τη «Βρετανική Επιτροπή για την Επιστροφή των Μαρμάρων του Παρθενώνα». Ο καθηγητής Robert Browning, επίτιμος διδάκτωρ κλασικής φιλολογίας του Πανεπιστημίου του Λονδίνου και πρώτος Πρόεδρος της Επιτροπής, δηλώνει λίγα χρόνια μετά: «Από την αρχή είχαμε πεισθεί ότι ο δρόμος για την επιτυχία δεν θα ήταν η σύσταση μιας μεγάλης οργάνωσης αλλά, αντίθετα, η επιδίωξη εκτεταμένων επαφών με πολιτικούς, δημοσιογράφους, πανεπιστημιακούς, συγγραφείς, νομικούς και άλλους, που θα μπορούσαν να επηρεάσουν την κοινή γνώμη και πάνω απ' όλα τη θέση του Κοινοβουλίου, αφού μόνο το Κοινοβούλιο μπορούσε να αποφασίσει για την επιστροφή των Μαρμάρων στην Ελλάδα».

Ανάλογες Επιτροπές διανοουμένων συστήνονται στην Αυστραλία και τον Καναδά...

Τον Οκτώβριο του 1984 η Ελλάδα

You must understand what the Parthenon Marbles mean to us. They are our pride. They are our sacrifices. They are our noblest symbol of excellence. They are a tribute to the democratic philosophy. They are our aspirations and our name. They are the essence of Greekness.
-Melina Mercouri

υποβάλλει επίσημο αίτημα για την επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα και τον Απρίλιο του ίδιου έτους η βρετανική πλευρά απορρίπτει το ελληνικό αίτημα.

Από το 1987 η επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα έχει ενταχθεί στην επίσημη ατζέντα των θεμάτων της UNESCO και συζητείται ανά διετία στις συνεδριάσεις της Διακυβερνητικής Επιτροπής.

Ωστόσο, καθώς τα χρόνια περνούν, ολοένα και περισσότεροι σκεπτόμενοι πολίτες απ' όλον τον κόσμο, εκφράζουν την αντίθεσή τους στο να παραμένουν τα Γλυπτά στη μουντή και παγερή αίθουσα Duveen του Βρετανικού Μουσείου.

Το 2002 δεκατέσσερις Βρετανοί βουλευτές, ανάμεσά τους και ο πρώην υπουργός και πρόεδρος του τμήματος Πολιτισμού της Βουλής των Κοινοτήτων, Τόνι Μπανκς, ζητούν από την αγγλική κυβέρνηση να επιστρέψει τα Γλυπτά... Η κίνηση ονομάζεται «Υποστηρικτές του Παρθενώνα 2004».

Αστραπιαία ήταν η αντίδραση από τον τότε διευθυντή του Βρετανικού Μουσείου, Ρόμπερτ Άντερσον, ο οποίος με άρθρο του στους «Times», ξεκαθαρίζει ότι «Τα Μάρμαρα δεν φεύγουν από το Μουσείο!» Το ίδιο έτος και ενώ προχωράει η ανέγερση του Μουσείου της Ακρόπολης, η ελληνική κυβέρνηση

κάνει «στροφή» στη στρατηγική της, διατυπώνοντας την πρόταση του δανεισμού των Γλυπτών για 100 χρόνια! Το Βρετανικό Μουσείο απορρίπτει και την πρόταση του μακροχρόνιου δανεισμού!

Τον Ιούνιο του 2009 εγκαινιάζεται το νέο Μουσείο της Ακρόπολης. Με τη λειτουργία του καταρρίπτεται αυτομάτως το επιχείρημα του Βρετανικού Μουσείου περί μη ασφαλούς φύλαξης των Γλυπτών του Παρθενώνα στην Αθήνα! Κατά την τελετή των εγκαινίων, ο τότε υπουργός Πολιτισμού και μέτεπειτα πρωθυπουργός, Αντώνης Σαμαράς, σε μια συμβολική κίνηση που μεταδόθηκε σε ολόκληρο τον κόσμο, τοποθετεί κομμάτι μαρμάρου που επεστράφη από το Μουσείο του Βατικανό, στη Μετόπη του Παρθενώνα.

Ο αγώνας για την επιστροφή των Γλυπτών είναι μακρύς και δύσκολος. Η Μελίνα είχε απόλυτη επίγνωση των δυσκολιών, γι' αυτό και κάποια στιγμή δηλώνει: «Ελπίζω να δω τα Μάρμαρα πίσω στην Αθήνα προτού πεθάνω. Αν όμως έρθουν αργότερα, εγώ θα ξαναγεννηθώ...!» Και μαζί της και η Ελλάδα!

Σοφία Βερκίου, Γ4

Ακρόπολη από **LEGO**

Το νέο έκθεμα του μΜουσείου δεν είναι αρχαίο. Είναι ένα διάγραμμα της Ακρόπολης όπως ήταν στα χρόνια της ακμής της, φτιαγμένο εξ ολοκλήρου από Lego. Οι κεντρικές σκηνές δράσης λαμβάνουν χώρα στο Ηρώδειο, όπου ο Έλτον Τζον δίνει συναυλία, όπως ακριβώς το 2000, στον Παρθενώνα, με τον λόρδο Έλγιν να έχει σκαρφαλώσει σε μια σκαλωσιά αφαιρώντας κομμάτια από τις μετόπες, αλλά και στη γωνιά όπου ο Μέγας Αλέξανδρος προσφέρεται να κάνει στον αρχαίο Έλληνα φιλόσοφο Διογένη τον Κυνικό ό,τι χάρη θέλει, για να λάβει την απάντηση: «Να καθίσεις στην άκρη, γιατί μου κρύβεις τον ήλιο».

Δημιουργός της μακέτας είναι ο Ράιαν Μακ Νατ, μοναδικός πιστοποιημένος κατασκευαστής της Lego στο νότιο ημισφαίριο, που ζει και εργάζεται στην Αυστραλία. Το πολυβραβευμένο του portfolio περιλαμβάνει, εκτός από την τριλογία των ιστορικών μνημείων του Κολοσσαίου, της Ακρόπολης και της Πομπηίας, ψηφιδωτά από ταινίες με τον Τζέιμς Μποντ, διάσημους ουρανοξύ-

στες, μέχρι και μοντέλα εμπορικών πλοίων, αεροπλάνων και αυτοκινήτων. Όταν επικοινωνήσαμε μαζί του, κατασκεύαζε το μεγαλύτερο λουλούδι από Lego στον κόσμο, με αφορμή μια έκθεση κηπουρικής. «Η σημαντικότερη δυσκολία που αντιμετώπισα στην περίπτωση της Ακρόπολης», μας λέει ο ίδιος, «ήταν ότι έπρεπε να προσαρμόσω τους ναούς, τα μνημεία, τα κτίρια και τα αγάλματα σε ένα χώρο εξαιρετικά μικρών διαστάσεων». Την έμπνευσή του άντλησε από το βιβλίο «Παρθενώνας» της Βρετανίδας πανεπιστημιακού κλασικής αρχαιολογίας Μέρι Μπέαρντ, ενώ συνεργάστηκε στενά με τους ιστορικούς του Μουσείου Nicholson

του Σίδνεϊ, Κρεγκ Μπάρκερ και Μάικλ Τέρνερ.

Αφού η μακέτα εκτέθηκε για ένα χρόνο στο Μουσείο Nicholson, μεταφέρθηκε στην Αθήνα, όπου έγινε και πάλι δεκτή με μεγάλο ενθουσιασμό από τους επισκέπτες, μικρούς και μεγάλους. «Ήταν τιμή μου να μεταφερθεί το έργο στον τόπο καταγωγής του. Στο μέλλον, θα ήθελα πολύ να μεταφέρω στον μαγικό κόσμο των Lego αρχαιοελληνικά αγάλματα, όπως τον έφιππο ανδριάντα του Μεγάλου Αλεξάνδρου», μας λέει ο δημιουργός της, ενώ ο Μάικλ Τέρνερ, διευθυντής του Μουσείου, συμπληρώνει: «Όταν επικοινωνήσαμε μαζί μας το Μουσείο της Ακρόπολης για να εξετάσουν κατά πόσο θα μπορούσαν να τη δανεισθούν, εμείς τους είπαμε «όχι απλώς μπορείτε να τη δανειστείτε, σας τη χαρίζουμε!».

Σύντομα, στον χώρο του Μουσείου θα διοργανωθούν εργαστήρια, που θα δώσουν την ευκαιρία στα παιδιά να πειραματιστούν με τα αγαπημένα τους τουβλάκια αλλά και να επεκτείνουν τις γνώσεις τους για το κορυφαίο αρχαιολογικό μνημείο της χώρας.

Ηλέκτρα Νικολοπούλου, Α2

Αστική Τέχνη

Graffiti

«Graffiti» είναι η αναγραφή κειμένου όπως συνθημάτων ή ζωγραφικής σε επιφάνειες που συνήθως βρίσκονται σε δημόσιους χώρους (συνήθως σε τοίχους). Τα graffiti είναι ένα κράμα οπτικής και λεκτικής έκφρασης, που ενσωματώνει το αισθητικό με το ακαλαίσθητο, το φανταχτερό με το ευφύες, το απαγορευμένο με την αστική παράδοση. Εκφράζει την προσωπική αγωνία που μετατρέπεται σε συλλογική, την ανωνυμία με την τεχνική που μαρτυρεί την ιδεολογική τοποθέτηση, η οποία πασχίζει να αφυπνίσει, να τέρψει, να προκαλέσει, να προβληματίσει. Παρέχει την ευκαιρία σε περιθωριακές ομάδες να εκφραστούν, σε παράτολμα ή αμφιλεγόμενα μηνύματα να διατυπωθούν και αναδεικνύει στη δημόσια σφαίρα ειδήσεις, περιστατικά, απόψεις, συνθήματα, που αγνοήθηκαν από τα Μ.Μ.Ε. Οι ελληνικοί όροι που περιγράφουν εν μέρει το γκράφιτι είναι *τοιχογράφημα*, *ακιδογράφημα*. Στην αργκό των γκραφιτάδων η πράξη του να κάνεις γκράφιτι λέγεται συνήθως «βάψιμο».

Το γκράφιτι που σημαδεύει τις επιφάνειες της πόλης είναι ο απόγονος των συμβόλων και εικόνων που βρέθηκαν στις σπηλιές της προϊστορικής περιόδου και στόχο είχαν την υπενθύμιση της ανθρωπίνης ύπαρξης στον χώρο αλλά και την επικοινωνία. Η τέχνη αυτή του εφήμερου ή αλλιώς η τέχνη του δρόμου, σε κάθε μορφή της κατακλύζει τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότερο τον αστικό πολεοδομικό χώρο.

Το graffiti στη σύγχρονη Ελλάδα μπορούμε να πούμε ότι αρχίζει από την περίοδο της κατοχής με συνθήματα κατά των Γερμανών. Αργότερα, στη μεταπολεμική περίοδο και ιδιαίτερα

στη χούντα, το σύνθημα πήρε τη μορφή της αντίστασης. Η μεταπολίτευση χαρακτηρίστηκε από πολιτικά ή αναρχοαυτόνομα συνθήματα. Σήμερα ρατσιστικά, οικολογικά, θρησκευτικά, αθλητικά, αναρχικά συνθήματα συνεχίζουν την παρουσία τους στους τοίχους των ελληνικών πόλεων.

Graffiti με εικόνες εμφανίζονται το 1990 στα τρένα των ΗΣΑΠ και του ΟΣΕ. Το μετρό «παίρνει σειρά», αποτελώντας τη μεγαλύτερη πρόκληση για τους παράνομους writers. Τα έργα τους, όμως, δεν εμφανίστηκαν ποτέ μπροστά στα μάτια των επιβατών, αφού τα βα-

γόνια αποσύρονταν και καθαρίζονταν αμέσως.

Τέλος, θα έλεγα ότι αναμφισβήτητα τα γκράφιτι είναι η τέχνη του δρόμου. Είναι κραυγές αποτυπωμένες συνήθως με σπρέι από ομάδες νέων που επιθυμούν να δώσουν το στίγμα τους στην ανώνυμη μουντάδα της πόλης. Πολλοί είναι αυτοί που δεν τους αρέσουν και τα θεωρούν μουντζούρες, θεωρούν τους γκραφιτάδες «βάνδαλους» που καταστρέφουν την αισθητική όψη της πόλης και τα έργα τους «βρομίες» στους τοίχους των κτιρίων. Από την άλλη μεριά, το γκράφιτι αναγνωρίζεται πλέον από ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού, ειδικά από τις νεότερες ηλικίες, ως μορφή τέχνης. Οι δημοτικές αρχές των πόλεων βρίσκονται συχνά σε δίλημμα. Στη Λειψία, για παράδειγμα, αποφάσισαν να ανακηρύξουν διατηρητέα κάποια γκράφιτι, που είχαν κατά τη γνώμη αρκετών, καλλιτεχνική αξία. Αντίθετα, όλοι είναι σύμφωνοι ότι επιβάλλεται η απομάκρυνση των γκράφιτι από μνημεία, δημόσια γλυπτά και χώρους πολιτιστικού και ιστορικού ενδιαφέροντος.

Άννα-Κατερίνα Λελεδάκη, Γ4

Το κορίτσι που παίρνει δώρα από τα πτηνά

Πολλοί άνθρωποι αγαπούν τα πτηνά, αλλά είναι σπάνιο αυτή η «αγάπη» να βρει ανταπόκριση. Όμως η οκτάχρονη Gabi Mann από το Σιάτλ είναι πιο τυχερή από τους περισσότερους. Η Gabi ταΐζει τα κοράκια στον κήπο της και αυτά τις φέρνουν «δώρα» ως αντάλλαγμα. Όλα αυτά τα αντικείμενα τα αποθηκεύει σ' ένα κουτί και είναι η πιο πολύτιμη συλλογή της.

«Μπορείτε να δείτε, αλλά μην αγγίζετε», είπε χαρακτηριστικά, όταν μας άνοιξε το κουτί. Στο εσωτερικό του κουτιού υπήρχαν σειρές των μικρών αντικειμένων σε διαφανείς πλαστικές σακούλες.

Μια σακουλίτσα περιέχει μικρά κομμάτια καφέ γυαλιού που έχουν υποστεί λείανση λόγω της θάλασσας. «Χρωματιστό γυαλί μύρας», τα περιγράφει η Gabi.

Κάθε αντικείμενο βρίσκεται στην ατομική του συσκευασία και κατηγοριοποιημένο. Η Gabi τραβά ένα μαύρο φερμουάρ από ένα σακουλάκι με ετικέτα και μας το δείχνει. «Το έχουμε κρατήσει σε καλή κατάσταση», λέει, προτού εξηγήσει ότι αυτό το αντικείμενο είναι ένα από τα αγαπημένα της. Επίσης στο κουτί υπάρχει μια μικρογραφία μιας ασημένιας μπάλας, ένα μαύρο κουμπί, ένας μπλε συνδετήρας, μια κίτρινη χάντρα, ένα ξεθωριασμένο μαύρο κομμάτι αφρολέξ, ένα μπλε κομμάτι Lego, και ο κατάλογος των αντικειμένων συνεχίζεται. Πολλά από αυτά είναι βρώμικα, αλλά για την Gabi αυτά τα πράγματα είναι πιο πολύτιμα και από το χρυσό. Κάθε στοιχείο αυτής της συλλογής ήταν ένα δώρο στη Gabi από τα κοράκια. Η Gabi κρατάει μια μαργαριταρένια χρωματιστή καρδιά που είναι και το αντικείμενο που έχει τη μεγαλύτερη αξία στην περιέργη αυτή συλλογή της και όπως λέει η μικρή: «έτσι μου δείχνουν πόσο μ' αγαπάνε.»

Η σχέση της Gabi με τα κοράκια

ξεκίνησε κατά λάθος το 2011. Εκείνη ήταν τεσσάρων χρονών και συνήθιζε να ρίχνει διάφορα τρόφιμα από το μεσημεριανό της στον δρόμο προς τη στάση του λεωφορείου. Σύντομα, τα κοράκια την περίμεναν κάθε απόγευμα ελπίζοντας ότι η Gabi θα τα ταΐσει. Τη μητέρα της Gabi, Λίζα, δεν την ένοιαζε που τα κοράκια κατανάλωναν τα περισσότερα από τα σχολικά γεύματα που ετοίμαζε για την Gabi. «Μου αρέσει που αγαπάει τα ζώα και που είναι πρόθυμη να μοιραστεί», λέει, ενώ παραδέχεται ότι ποτέ δεν είχε προσέξει τα κοράκια, μέχρι που η κόρη της άρχισε να ενδιαφέρεται. «Ήταν ένα είδος μεταμόρφωσης. Δεν σκέφτηκα ποτέ για τα πουλιά.»

Το 2013 η Gabi και η Lisa άρχισαν να προσφέρουν τροφή καθημερινά, και όχι απλώς να πετούν διάφορα αποφάγια. Κάθε πρωί γεμίζανε το birdbath στην αυλή με φρέσκο νερό και «εφοδίαζαν» τις ταΐστρες με φιστίκια. Ακόμα, η Gabi έριχνε χούφτες από τροφή για σκύλους στο γρασίδι. Καθώς εργαζόνταν, κοράκια συγκεντρώνονταν στις τηλεφωνικές γραμμές, κρίζοντας. Όταν είχαν πια υιοθετήσει αυτήν τη ρουτίνα, τα δώρα άρχισαν να εμφανίζονται. Τα κοράκια έτρωγαν όλα τα φιστίκια από την ταΐστρα και μετά άφηναν γυαλιστερά μπιχλιμπίδια στον άδειο δίσκο: ένα σκουλαρίκι, ένα μεντεσέ, μια γυαλισμένη πέτρα. Σποραδικά εμφανίζονταν κά-

τι λαμπερό και αρκετά μικρό να χωρέσει στο στόμα ενός κόρακα.

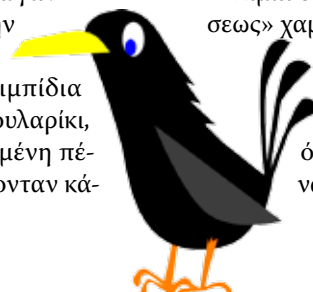
Μια φορά ήταν ένα μικρό κομμάτι μετάλλου με τη λέξη «καλύτερη» τυπωμένο πάνω του. «Δεν ξέρω αν εξακολουθούν να έχουν το μέρος που λέει «φίλη», η Gabi γελάει, διασκεδάζει με τη σκέψη ότι ένα κοράκι μπορεί να φοράει ένα κολιέ που να συμπληρώνει τη φράση «καλύτερη φίλη». Δεν παραδίδουν όλα τα κοράκια λαμπερά αντικείμενα. Μερικές φορές δίνουν το είδος του δώρου που θα έδιναν στον σύντροφό τους. Έτσι, σε κάποιους ανθρώπους, τα δώρα τους είναι νεκρά πουλιά.

Η Λίζα, η μαμά της Gabi, φωτογραφίζει τακτικά τα κοράκια και κάνει διαγράμματα συμπεριφοράς με τις αλληλεπιδράσεις τους. Το πιο καταπληκτικό δώρο ήρθε μόλις πριν από λίγες εβδομάδες, όταν έχασε ένα καπάκι του φωτογραφικού φακού σε ένα κοντινό σοκάκι, ενώ φωτογράφιζε έναν φαλακρό αετό, ο οποίος έκανε κύκλο πάνω από τη γειτονιά.

Η Gabi με τη Λίζα δεν χρειάστηκε να το ψάξουν, καθώς βρισκόταν στην άκρη του birdbath. Το επέστρεψαν τα κοράκια! Η Λίζα συνδέθηκε στον υπολογιστή της και είδε τι είχε καταγράψει η κάμερα των πουλιών. Υπήρχε το κοράκι, όπως και η ίδια υποψιαζόταν. «Μπορείτε να δείτε να το φέρνει στην αυλή. Το πηγαίνει στο birdbath και ξεδεύει πραγματικά πολύ χρόνο για να ξεπλύνει το καπάκι του φακού.»

«Είμαι σίγουρη ότι ήταν εκ προθέσεως» χαμογελάει η Λίζα. «Μας παρακολουθούν όλη την ώρα. Είμαι σίγουρη ότι ήξεραν ότι έπεσε. Είμαι σίγουρη ότι αποφάσισαν ότι ήθελαν να το επιστρέψουν.»

Αρτεμής Κρομμύδα, Β8

«Αν σωπαίναμε και δε μιλούσαμε,
τα ρούχα μας και το σώμα μας
θα προδίδαν τη ζωή που ζούμε».

Shakespeare. "Coriolanius"

Dresscode:

Smart
Casual

Πράγματι. Η ενδυμασία αποτελεί το σημαντικότερο στοιχείο της εξωτερικής εμφάνισης ενός ανθρώπου. Μάλιστα επηρεάζει ιδιαίτερα την πρώτη εντύπωση που δίνεται, αφού αναμφισβήτητα η ενδυμασία προβάλλει τον χαρακτήρα, την προσωπικότητα και τον ψυχισμό του ατόμου.

Ανατρέχοντας στο παρελθόν, συναντάμε τον άνθρωπο καλυμμένο με προστατευτικά εύκαμπτα υλικά προκειμένου να αντεπεξέλθει στις αντίξοες καιρικές συνθήκες ήδη από την Παλαιολιθική εποχή. Ακόμα και τότε, όμως, οι ενδυματολογικές του επιλογές συντέιναν στην ανάδειξη της ομορφιάς, της ρώμης και της επιβολής του. Με την πάροδο του χρόνου, τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και την πνευματική του εξέλιξη, η ενδυμασία δεν αποτελούσε μόνο μέσο προστασίας του, αλλά και στοιχείο που υποδήλωνε το κοινωνικό σύνολο και το πολιτισμικό περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούσε. Με την άνοδο του βιοτικού επιπέδου η ενδυμασία εξελίχθηκε σε μορφή τέχνης. Μαζί με άλλες εφαρμοσμένες τέχνες, όπως την κεραμική, την επιπλοποιία, την κοσμηματοποιία αποτέλεσαν πηγές καλλιτεχνικής δημιουργίας και εξέφραζαν την εποχή στην οποία αναπτύχθηκαν, παράγοντας αντικείμενα με διαφορετική αισθητική προσέγγιση και ιδεολογικό συμβολισμό.

Στην αρχαιότητα το ένδυμα χαρακτηρίζεται από τη λιτότητά του και όπως λέει ο Όμηρος: «είναι λαμπερό, λευκό και μακρύ». Στη Βυζαντινή εποχή υποδήλωνε την οικονομική κατά-

σταση του ατόμου, το επάγγελμα, την ηλικία και το φύλο του. Τα μεσαία και κατώτερα στρώματα φορούν κατά κανόνα λινά ή μάλλινα ρούχα, πιο κοντά σε μήκος σε σχέση με αυτά της ανώτερης τάξης, για να έχουν μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων. Η ανώτερη τάξη φορά μακριά ενδύματα από ακριβές πρώτες ύλες.

Με την εμφάνιση των θρησκευτικών δογμάτων, ο ρουχισμός επιφορτίζεται με την ευθύνη της ανάδειξης του ηθικού και ενάρετου βίου, τόσο των πιστών όσο και των κληρικών. Βέβαια, η ιεραρχία και η οργάνωση νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας αντικατοπτριζόταν πρωτίστως στα ενδύματα των επιμέρους αξιωματούχων.

Στον 20ό αιώνα η ενδυμασία αποκτά ιδιαίτερη σημασία καταλήγοντας να γίνει πρωταρχικό μέσο έκφρασης του ανθρώπου τόσο σε επικοινωνιακό όσο και πολιτισμικό επίπεδο. Η σχέση ενδυμασίας και τέχνης γίνεται μάλιστα τόσο στενή, ώστε ο σχεδιασμός ενδυμάτων γίνεται ένας ζωτικός τομέας της οικονομίας, ενώ παράλληλα οι σχεδιαστές εμπνέονται από έργα τέχνης. Σύγχρονες ενδυματολογικές επιλογές στον δυτικό πολιτισμό εκφράζουν κοινωνικές ανατροπές και πρωτοστα-

τούν σε κοινωνικούς αγώνες. Το παντελόνι, το μαύρο φόρεμα ή το μαντήλι στην περίπτωση των γυναικών, όπως το κουστούμι, το ράσο ή το καπέλο στην περίπτωση των ανδρών, η ενδυμασία των Hippies τη δεκαετία του '60 και των Rappers στα Ghetto της Αμερικής, έγιναν σύμβολα που φανερώνουν την κοινωνική, την οικογενειακή κατάσταση, τη θρησκεία, την ιδεολογία.

Ως σύμβολα πια λειτουργούν για την αναπαράσταση μιας ιδέας, είτε αυτή είναι η εθνική συνείδηση ή η κοινωνική ταυτότητα του ανθρώπου. Αποτελούν μήνυμα του ανθρώπου προς τον κοινωνικό του περίγυρο. Είναι μήνυμα του ψυχισμού του, της σκέψης του, της συναισθηματικής του κατάστασης, αλλά ταυτόχρονα και μέσο έκφρασης των αντιλήψεών του. Ως σύμβολα βοηθούν στη διατύπωση της θέσης κάθε ανθρώπου για την πολιτική, την κοινωνία, την παιδεία, τη θρησκεία και κάθε ηθική αξία.

Ως σύμβολα δεν πρόκειται να επιφέρουν τη δικαίωση των απόψεών μας. Χρειάζεται ευσυνειδησία, δύναμη και θέληση για να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός. Αν όμως δεχθούμε ότι ο τρόπος ένδυσης είναι μια προσωπική επιλογή, τότε πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι είναι ένας σημαντικός τρόπος έκφρασης και ελευθερίας της προσωπικότητας κάθε ανθρώπου.

Σήλια Γαζέπη, Γ4

Μια φορά κι έναν καιρό ένας φωτογράφος βρήκε ένα δέντρο στο Μπρούκλιν

Λένε ότι μια φωτογραφία αξίζει χίλιες λέξεις. Όμως η φωτογραφία του 13χρονου Αφροαμερικανού Vidal Chastanet σίγουρα αξίζει πολύ περισσότερα. Ο Vidal δεν είναι ούτε ηθοποιός, ούτε μοντέλο, ούτε παιδί-θαύμα, ούτε ανήκει σε κάποια βασιλική οικογένεια. Είναι ένα «δέντρο» που μεγαλώνει μέσα στις κακουχίες μιας φτωχής και επικίνδυνης γειτονιάς του Μπρούκλιν. Μια μέρα ένας διάσημος φωτογράφος, ο Brandon Stanton, που διατηρεί ένα blog με τον τίτλο «Άνθρωποι της Νέας Υόρκης», έπεσε πάνω σ' αυτό το 13χρονο δέντρο και το φωτογράφησε.

Ο φακός του Stanton «έπιασε» ένα σχεδόν αδιόρατο χαμόγελο στο πρόσωπο του Vidal, που φωτογραφήθηκε με φόντο τα πολυώροφα και ομοιόμορφα μπλοκ διαμερισμάτων της γειτονιάς του.

Το μέλλον των παιδιών αυτής της γειτονιάς είναι δυστυχώς προδιαγεγραμμένο από τη φτώχεια και τη βιαιότητα της καθημερινότητάς τους. Ούτε τα ίδια ούτε και οι άλλοι έχουν

ιδιαίτερες προσδοκίες απ' αυτά. Υπάρχει όμως ένας άνθρωπος σ' αυτή τη γειτονιά που πιστεύει σ' αυτά και στις δυνατότητες τους. Ο άνθρωπος αυτός είναι η Nadia Lopez, η διευθύντρια του σχολείου του Vidal. Και ο

Vidal μίλησε στον φωτογράφο γι' αυτήν και για το όνειρο της.

Η Nadia Lopez δε συμβιβάζεται με

τις κυρίαρχες αντιλήψεις που βλέπουν τα παιδιά του σχολείου της ως χαμένες υποθέσεις. Πιστεύει βαθιά ότι η γνώση είναι το ισχυρότερο όπλο και αγωνίζεται για να το πιστέψουν και οι μα-

θητές της! Ο Vidal την πίστεψε κι όταν ο φωτογράφος τον ρώτησε ποιος είναι ο άνθρωπος που τον έχει επηρεάσει περισσότερο απ' όλους, εκείνος, χωρίς δισταγμό, απάντησε ότι είναι η διευθύντρια του σχολείου του. Ο Vidal πίστεψε σ' αυτήν γιατί εκείνη είχε πιστέψει προηγουμένα σ' αυτόν! «Η διευθύντρια μας λέει ότι κάθε φορά που κάποιος από εμάς εγκαταλείπει το σχολείο, χτίζουν ένα καινούριο κελί στις φυλακές», είπε ο Vidal στον φωτογράφο και του διηγήθηκε όλα όσα

ΕΙΠΕ:

«Η διευθύντριά μας λέει ότι κάθε φορά που κάποιος από εμάς εγκαταλείπει το σχολείο, χτίζουν ένα καινούριο κελί στις φυλακές...»

κάνει η Nadia Lopez για να τους ανοίξει νέους δρόμους και ορίζοντες. «Μια φορά ζήτησε από όλους τους μαθητές να σηκωθούν όρθιοι και μας είπε, στον καθέναν από εμάς, ότι είμαστε σημαντικοί», είπε ο 13χρονος.

Ο φωτογράφος εντυπωσιάστηκε από τα λόγια του παιδιού για το έργο της διευθύντριας και θέλησε να τη γνωρίσει. Στη συνάντησή τους, η Nadia Lopez του μίλησε για το σχολείο που διευθύνει (το Mott Hall Bridges Academy) και για το πώς, κόντρα στον άνεμο, προσπαθεί να κάνει τα παιδιά αυτά να ονειρευτούν έναν άλλο, πιο φωτεινό κόσμο και ζωή και να αγωνιστούν για να το πετύχουν. «Αυτή η γειτονιά» λέει η διευθύντρια του σχολείου, «δεν περιμένει και πολλά από τα παιδιά». Όμως και έξω από τη γειτονιά η ίδια αντίληψη υπάρχει. «Όταν λες στους ανθρώπους ότι είσαι από το Brownsville, ζαρώνουν το πρόσωπό τους» συνεχίζει η Lopez. «Όμως εμείς στο σχολείο, έχουμε υψηλές προσδοκίες από τα παιδιά». Κι αυτές οι προσδοκίες και ο σεβασμός αντανακλώνται ακόμα και στο χρώμα του σχολείου που είναι το μωβ. «Το μωβ» λέει η διευθύντρια «είναι το χρώμα της βασιλείας» και η Lopez ακόμα και μέσα απ' αυτό το συμβολισμό προσπαθεί να δείξει στους μαθητές της πόσο ξεχωριστοί είναι.

Το όνειρο της Lopez είναι να επισκεφθούν οι μαθητές της μεγαλύτερης τάξης το Πανεπιστήμιο του Harvard για να διευρύνουν τους ορίζοντές τους και να αποκτήσουν φιλοδοξίες. Τα περισσότερα από τα παιδιά δεν έχουν βγει ποτέ πέρα από τη φτώχη και επικίνδυνη γειτονιά τους. Η φωτογραφία του Vidal αυτό το όνειρο υπηρέτησε. Μέσα σε μία εβδομάδα από την ημέρα που η φωτογραφία του «ανέβηκε» στο Διαδίκτυο, συγκεντρώθηκε για το σχολείο το ποσό του 1,2 εκ. δολαρίων! Δεν ήταν κυρίως προνομιούχοι ή εταιρείες που έσπευσαν να ενισχύσουν το σχολείο του Vidal, αλλά άνθρωποι του μόχθου που έδωσαν από 1 έως 40 δολάρια.

Με τα χρήματα αυτά θα μπορέσουν να οργανωθούν πολλά ταξίδια στο Harvard, ενώ θα χρηματοδοτηθούν θερινές δραστηριότητες δέκα χρόνων για τα παιδιά και υποτροφίες για τους καλύτερους μαθητές. Και ένας απ' αυτούς είναι και ο Vidal, που συναντήθηκε ακόμα και με τον πρόεδρο των ΗΠΑ.

Η συγκεκριμένη ιστορία που μοιάζει με παραμύθι δε μας δείχνει μόνο τη δύναμη που μπορεί να έχει μια φωτογραφία, αλλά και τη δύναμη ενός δασκάλου που, ξεπερνώντας όλες τις δυσκολίες, εμπνέει ένα παιδί!

Σοφία Βερνκίου, Γ4

Μικροί θύτες Μεγάλα θύματα

Ο θάνατος του εικοσάχρονου Βαγγέλη Γιακουμάκη, που συγκλόνισε ολόκληρη την Ελλάδα, έφερε στο προσκήνιο το φαινόμενο του ενδοσχολικού εκφοβισμού, γνωστό σε όλους ως «bullying». Σε συνδυασμό με τα αποτελέσματα πρόσφατης έρευνας που διεξήχθη φαίνεται ότι το πρόβλημα αυτό παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, παρουσιάζει σημαντική έξαρση προκαλώντας ανησυχία τόσο στην κοινωνία όσο και στην εκπαιδευτική κοινότητα. Τα ποσοστά της έρευνας είναι ενδεικτικά για το μέγεθος του προβλήματος και βοηθούν να αντιληφθούμε περισσότερα στοιχεία σχετικά με το θέμα και τα πρόσωπα που εμπλέκονται σε αυτό.

Αρχικά, σχετικά με το προφίλ των θυμάτων, φαίνεται ότι πρόκειται κυρίως για παιδιά που διακρίνονται από ανικανότητα να αμυνθούν. Πρόκειται για άτομα που το οικογενειακό τους περιβάλλον παρουσιάζει συχνά σοβαρά προβλήματα, με αποτέλεσμα τα παιδιά να αισθάνονται ανασφαλή, ανυπεράσπιστα, με χαμηλή αυτοεκτίμηση και αίσθημα κατωτερότητας που τα μετατρέπουν σε εύκολο στόχο. Μεγάλο ποσοστό των θυμάτων παρουσιάζει κακή επίδοση στα μαθήματα. Οι περισσότεροι από αυτούς μίλησαν για την εμπειρία τους κυρίως σε φίλους ενώ, όσοι προτίμησαν να μη μιλήσουν, το έκαναν είτε από ντροπή είτε από φόβο. Η κυριότερη μορφή εκφοβισμού που δέχονται είναι η χρήση κοροϊδευτικών ονομάτων και ακολουθούν οι χειρονομίες, τα σπρωξίματα, τα χτυπήματα.

Τα στοιχεία που σχετίζονται με το προφίλ του θύτη δείχνουν ότι πρόκειται για παιδιά που προέρχονται από οικογένειες με προβλήματα όπως αλκοολισμός, εθισμός, κακή σχέση παιδιών-γονέων και προβλήματα με τον νόμο. Το μεγαλύτερο ποσοστό δραστών είναι αγόρια με μειωμένη σχολική επίδοση και άσχημες σχέσεις με καθηγητές και συμμαθητές.

Η συμπεριφορά των παιδιών που είναι μάρτυρες και παρατηρητές σε επεισόδια εκφοβισμού είναι συνήθως θετική απέναντι στο θύμα, στην πλειοψηφία τους επιλέγουν να το βοηθήσουν προσπαθώντας να τερματίσουν τον εκφοβισμό ή να ζητήσουν από τον δράστη να σταματήσει. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις μαθητών που αγνοούν το περιστατικό είτε γιατί φοβούνται είτε γιατί δεν ξέρουν πώς να παρέμβουν.

Επειδή το φαινόμενο είναι σύνθητος, η πλειοψηφία των μαθητών της χώρας μας ζητούν περισσότερη πληροφόρηση ή ενημέρωση μέσω ταινιών και ομιλιών, όμως θεωρούν σημαντικότερο να πληροφορούνται από τους ίδιους τους καθηγητές τους.

Για τη σωστή αντιμετώπιση του φαινομένου αυτού είναι απαραίτητη η ενδυνάμωση του ρόλου των καθηγητών οι οποίοι αποτελούν και τον σημαντικότερο παράγοντα για την αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού.

Ιζαμπέλα Στεντούμη, Γ3

Άνθρωποι 2 ταχυτήτων

Σε πρόσφατη έρευνα, η χώρα μας βρέθηκε να καταλαμβάνει μια απ' τις τελευταίες θέσεις ανάμεσα στις χώρες της Ευρώπης, όσον αφορά την υποδομή που παρέχει στα άτομα που παρουσιάζουν κάποιου είδους αναπηρία. Συγκεκριμένα, καταγράφηκαν σημαντικές ελλείψεις στους δημόσιους χώρους, γεγονός που καθιστά δύσκολη έως αδύνατη τη μετακίνηση και τη δραστηριοποίησή τους.

Η **Monika Kuszyńska** εκπροσώπησε την Πολωνία στην **Eurovision** τραγουδώντας στο αναπηρικό της καρότσι το «**Εύπνα και ζήσε!**», ενώ η Φινλανδία εκπροσωπήθηκε από το συγκρότημα μουσικής πανκ **PKN**, τα μέλη του οποίου πάσχουν από σύνδρομο **Down**.

Υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι ανάμεσά μας στους οποίους η ζωή δεν εξελίχθηκε ομαλά και είτε εκ φύσεως είτε από κάποιο ατυχές γεγονός, αντιμετωπίζουν προβλήματα κινητικά, προβλήματα όρασης, λόγου

ή επικοινωνίας. Κάποιοι από αυτούς απογοητεύονται και παραδίδονται σε απαισιόδοξες σκέψεις και συναισθήματα. Υπάρχουν όμως και αρκετοί οι οποίοι δεν πτοούνται και αντιμετωπίζουν την ατυχία τους αυτή ως αφορμή για να εκδηλώσουν την αγωνιστικότητα και τη δύναμή τους. Δεν εγκαταλείπουν ούτε τη ζωή ούτε τις δραστηριότητές τους εξαιτίας του προβλήματος, αλλά προσπαθούν να τις βιώσουν μέσα από το πρόβλημά τους. Δεν επιδιώκουν να απομονωθούν από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο ούτε θέλουν οι άλλοι να τους αντιμετωπίζουν μειονεκτικά και φυσικά δεν επιθυμούν να προκαλούν τον οίκτο των υπολοίπων. Πολύ περισσότερο αντιδρούν στην οποιαδήποτε ρατσιστική, απέναντί τους, συμπεριφορά και αντιμετώπιση.

Αυτό όμως που τελικά φαίνεται να τους πληγώνει περισσότερο, είναι η αδιαφορία τόσο της πολιτείας όσο και των απλών πολιτών απέναντι στις ιδι-

αίτερες ανάγκες και προβλήματα που πρέπει να ξεπερνούν καθημερινά για να διευκολύνουν τη ζωή τους. Πολλοί από εμάς, δείχνοντας ασυνείδητη συμπεριφορά, σταθμεύουμε στις ειδικές διαβάσεις των αναπήρων, ενώ παράλληλα, πολλά κτήρια, δημόσια και ιδιωτικά, δεν διαθέτουν τις κατάλληλες υποδομές διευκόλυνσης της πρόσβασης σε αυτά ανθρώπων με αναπηρία. Εξάλλου, εκτός αυτού, πολλοί προσπερνάμε τα άτομα αυτά με αδιαφορία και χωρίς καμιά διάθεση να τους προσφέρουμε τη στοιχειώδη εξυπηρέτηση ακολουθώντας τη δική μας «γρήγορη ταχύτητα».

Για τη διευκόλυνση των ανθρώπων αυτών έχει δημιουργηθεί ο ΣΚΕΠ (Σύνδεσμος Κοινωνικής Ευθύνης για παιδιά και νέους).

Αν κάποιοι αναρωτιούνται, λοιπόν, γιατί στη χώρα μας δεν συναντούμε σε δημόσιους χώρους πολλούς ανθρώπους με αναπηρία, η απάντηση είναι ότι η απουσία τους δεν αποτελεί προσωπική τους επιλογή αλλά είναι αποτέλεσμα της συμπεριφοράς τόσο της πολιτείας όσο και όλων μας απέναντί τους.

Ιζαμπέλα Στεντούμη, Γ3

Γιάννης Αντετοκούνμπο

Ο Γιάννης Αντετοκούνμπο είναι ένας μπασκετμπολίστας που κατάφερε να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Είναι 19 χρονών, έχει έναν μικρότερο αδελφό 15 χρονών, έναν ακόμα πιο μικρό 12 χρονών και έναν μεγαλύτερο 22 χρονών. Ήρθε στην Ελλάδα ως μετανάστης από τη Νιγηρία και το μεγαλύτερο διάστημα της ανάπτυξής του το πέρασε εδώ. Τα πρώτα χρόνια πουλούσε CD και καθάριζε τα τζάμια αυτοκινήτων στον δρόμο. Μόλις έγινε 16, ξεκίνησε το μπάσκετ και αποδείχθηκε μεγάλο ταλέντο. Έτσι, μετά από δύο χρόνια, παίζοντας στον Φιλαθλητικό, έκανε το όνειρό

του πραγματικότητα και στόχευε να επιλεγεί από κάποια ομάδα του NBA. Τελικά, τον Ιούνιο του 2013, επιλέχθηκε στο νούμερο 15 του NBA DRAFT απ' την ομάδα καλοθοσφαίρισης, Μιλγουόκι Μπακς. Στην πρώτη του χρονιά απέδειξε γιατί τον επέλεξαν, ηγαλίνοντας και στο Rising Stars Challenge αλλά και στο Skill Challenge. Τώρα διανύει μία εξαιρετική δεύτερη σεζόν βάζοντας 15 πόντους σε κάθε παιχνίδι. Θα ξαναεκπροσωπήσει τη χώρα μας (πάλι) στο Rising stars challenge και στο Dunk Contest. Έτσι, μαζί με τον Κώστα Παπανικολάου, τον Nick Καλάθη και τον Κώστα Κουφό βοηθάνε τις ομάδες τους να νικάνε και να είναι ένα βήμα πιο κοντά στα playoffs.

Χρήστος Κούγιας, Α5

Τα αυτοκίνητα του μέλλοντος θα μοιάζουν με αεροπλάνα!!!

Σε μόλις δύο χρόνια από σήμερα τα πρώτα ιπτάμενα αυτοκίνητα θα είναι διαθέσιμα προς πώληση. Μάλιστα και για όσους κολλάνε στην κίνηση η εταιρεία Terrafugia έχει τη λύση: έχει στα σκαριά ένα μοντέλο που θυμίζει ταινίες επιστημονικής φαντασίας, αφού απογειώνεται και προσγειώνεται κάθετα!

Απίστευτο κι όμως αληθινό! Το κοντινό μέλλον μάς επιφυλάσσει τα πρώτα ιπτάμενα αυτοκίνητα που θα απογειώνονται και θα προσγειώνονται κάθετα, λόγω των ανατρεπόμενων εκτοξευτήρων! Η εταιρεία Terrafugia ανακοίνωσε ότι βρίσκεται σε εξέλιξη η κατασκευή του πρωτότυπου μοντέλου της TF-X, το οποίο θα διατίθεται από το 2025. Η Terrafugia συμμετέχει εδώ και επτά χρόνια σε εκθέσεις με τα πρωτότυπα ιπτάμενα οχήματά της, όπως στην έκθεση αυτοκινήτων της Νέας Υόρκης. Για πρώτη φορά, όμως, παρουσίασε το σχέδιο ενός οχήματος το οποίο θα χωράει μέσα σε ένα γκαράζ και θα μπορεί να απο-

γειώνεται από οποιοδήποτε σημείο, χωρίς να χρειάζεται διάδρομο απογείωσης.

Το TF-X θα μοιάζει με ένα μικρό τετραθέσιο αεροπλάνο με φτερά που θα διπλώνονται και τέσσερις τροχούς που θα του επιτρέπουν να προσγειώνεται και να χρησιμοποιείται σαν ένα κανονικό αυτοκίνητο. Επίσης, σύμφωνα με την Terrafugia, το TF-X θα διαθέτει υβριδικούς ηλεκτρικούς κινητήρες. Η τιμή αγοράς αναμένεται να φτάσει τα 279.000 δολάρια. Ακόμα θα έχει αυτονομία άνω των 800 χιλιομέτρων, ενώ υπολογίζεται ότι η ταχύτητά του θα φτάνει τα 320 χιλιόμετρα την ώρα. Το ιπτάμενο αυτό αυτοκίνητο, το οποίο επίσης δια-

θέτει δύο επιβατικούς αερόσακους και αλεξίπτωτο για ολόκληρο το όχημα, έκανε πέρυσι την πρώτη του δοκιμαστική πτήση για οκτώ λεπτά στα 1.400 πόδια. Βέβαια, εκτός από τα χρήματα, οι επίδοξοι αγοραστές του θα πρέπει να ξέρουν και να πιλοτάρουν!

Στυλιανή Κατσιανάκη, B8

Η γοντεία του ποδηλάτου

σύγχρονες αντιλήψεις για μετακίνηση

Το ποδήλατο έχει γίνει το must των τελευταίων ετών και οι εταιρείες ποδηλάτων «τρίβουν τα χέρια τους», οι σχεδιαστές «βάζουν τα δυνατά τους» και η τεχνολογία έχει θέσει τις υπηρεσίες της στη διάσωση του ποδηλάτη και του ποδηλάτου (από σύστημα που ενημερώνει το αυτοκίνητο πότε ένας ποδηλάτης βρίσκεται σε σημείο που δεν τον βλέπει («τυφλό σημείο»), ώστε να προσέξει, κράνη που προειδοποιούν για επερχόμενη σύγκρουση, μέχρι πετάλια που ειδοποιούν πού βρίσκεται το κλεμμένο ποδήλατο, κλειδαριές που δεν ανοίγουν κ.λπ.).

Γνωστοί stars και πολιτικοί, στέλνοντας το μήνυμα της άθλησης στους θαυμαστές τους, βάζουν τις κάσκες τους, τις φόρμες και τα αθλητικά τους, για να κάνουν την καθημερινή τους βόλτα ή τις μετακινήσεις τους με ποδήλατο.

Και βέβαια η ποδηλασία προσφέρει «ταχύτητα» στις σημερινές πόλεις, «ευελιξία» και «καλή φυσική κατάσταση».

Την άποψη φαίνεται να συμμερίζονται ολόενα και περισσότεροι Αθηναίοι που επιλέγουν το ποδήλατο για μετακίνηση, αναψυχή και άθληση!

Οι μελετητές της πόλης πάντοτε συμφωνούσαν ότι οι δρόμοι δεν είναι μόνο ένα δίκτυο μεταφορών, αλλά και δίκτυο επικοινωνιών, όταν βεβαίως θεωρήσουμε ότι επικοινωνούμε με τους συνανθρώπους μας και το περιβάλλον στο οποίο κινούμαστε σε κάθε στιγμή που βρισκόμαστε σε «κοινόχρηστους» χώρους. Η επικοινωνία κάνει την πόλη αντιληπτή στον κάτοικο. Γι αυτό όμως η πόλη απαιτείται να βελτιώσει την «εικόνα» της και τις υποδομές της.

Ο λόγος, λοιπόν, για τη δημιουργία ποδηλατοδρόμων έχει αυξηθεί, «η βιώσιμη κινητικότητα» ακούγεται συνεχώς και οι λάτρεις της ποδηλασίας όλο και αυξάνουν, όπως αυξάνουν και οι περιπατητές. Η πόλη, όμως, για να διαθέσει τους κοινόχρηστους χώρους των δρόμων σε πεζό και ποδηλάτη, θα τους «κλέψει» από το αυτοκίνητο και μάλιστα από το Ι.Χ. Όσο όμως και να κατασκευάσουμε ποδηλατοδρόμους λένε οι σύγχρονοι συγκοινωνιολόγοι, δεν πρέπει να ξαναπέσουμε στην ίδια λογική του προηγούμενου αιώνα, κατά την οποία κατασκευάζονταν όλο και περισσότεροι δρόμοι στη υπηρεσία της «κυριαρχίας» του αυτοκινήτου και να αρχίσουμε να κατασκευάζουμε ποδηλατοδρόμους.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι, αν ο στόχος είναι οι πόλεις να γίνουν «ανθρώπινες», τότε όλες οι ενέργειες θα πρέπει να είναι

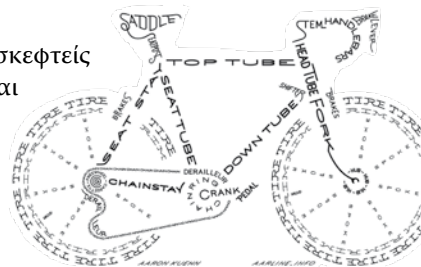
προσανατολισμένες σ' αυτόν τον στόχο. Άρα μειώνουμε την ταχύτητα του αυτοκινήτου, μειώνουμε τον «όγκο» των αυτοκινήτων που κινούνται στους δρόμους βελτιώνοντας έτσι σημαντικά και τον αέρα της πόλης, αφού δημιουργούμε λιγότερους ρύπους, διαχειριζόμαστε την κυκλοφορία με σύγχρονες μεθόδους τεχνολογίας, προωθούμε τις «συνδυασμένες μεταφορές», δηλαδή την εύκολη μετάβαση από το ένα δίκτυο στο άλλο, δίνουμε χώρο στον πεζό και στον ποδηλάτη- άρα δημιουργούνται έτσι τα δίκτυα κίνησης για ποδήλατα και πεζούς-, αυξάνουμε την ποιότητα και τη λειτουργικότητα των μέσων μαζικής μεταφοράς και με όλα αυτά συμβάλλουμε στο να ανέβει η «ποιότητα ζωής» στην πόλη.

Η τεχνολογία των ηλεκτρικών αυτοκινήτων προοδεύει στην κατασκευή του ηλεκτρικού αυτοκινήτου, του καθαρού από αέριους ρύπους, το οποίο χρησιμοποιείται ήδη σε κάποιες πόλεις. Η τηλεματική ενημερώνει για την καλύτερη διαχείριση της κυκλοφορίας και οι σχεδιαστές ποδηλάτων προσφέρουν ποδήλατα για πόλη και ύπαιθρο, ενώ βεβαίως το δίκτυο των δρόμων προσφέρει συνεχώς «οδικό χώρο» στο ποδήλατο και στον πεζό.

Ας ελπίσουμε ότι σύντομα οι Ελληνικές πόλεις, εκτός από αγώνες ποδηλασίας, θα ενσωματώσουν στη λογική της καθημερινής μετακίνησης το γοητευτικό ποδήλατο και το περπάτημα.

Μήπως ήρθε η ώρα να το σκεφτείς και συ; Όταν ειδικά πρόκειται για μετακινήσεις σε ακτίνα λίγων χιλιομέτρων, το ποδήλατο και το περπάτημα χαρακτηρίζεται από ασύγκριτα πλεονεκτήματα.

Αικατερίνη-Άννα Λελεδάκη, Γ4

Νέα αποστολή στον Άρη από τη NASA

Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από την πρώτη αποστολή της NASA στον Άρη και ήδη οι φήμες φουντώνουν για νέο ενδεχόμενο ταξίδι, που σχεδιάζει να πραγματοποιήσει η NASA, σε συνεργασία με την ιδιωτική ολλανδική εταιρεία «Mars One».

Αναλυτικότερα, η NASA φιλοδοξεί να στείλει στον «Κόκκινο Πλανήτη» μέχρι το 2023, τουλάχιστον έναν άνθρωπο, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσει την πρώτη ανθρώπινη αποικία στον Άρη. Μέσα απ' την αποστολή αυτή, η NASA ευελπιστεί να συλλέξει σημαντικά στοιχεία για τη δομή αλλά και τις συνθήκες που επικρατούν στην επιφάνεια του Πλανήτη.

Η διαδικασία υποβολής αιτήσεων για τα άτομα, τα οποία φιλοδοξούν να είναι τα πρώτα ανθρώπινα όντα που θα πατήσουν το πόδι τους στον Άρη, έχει οριστεί να ξεκινήσει αυτό το καλοκαίρι.

Απ' ό,τι φαίνεται, πολλοί είναι αυτοί που επιθυμούν να εγκαταλείψουν μόνιμα τη «μητέρα Γη» και να αποικίσουν στον Άρη, καθώς ήδη υπάρχουν περίπου 40.000 ενδιαφερόμενοι για την αποστολή αυτή.

Ωστόσο δεν μπορούν όλοι να γίνουν αστροναύτες, αφού όποιος υποβάλλει αίτηση θα πρέπει να είναι απολύτως υγιής, να μην έχει καμία εξάρτηση από ναρκωτικά, αλκοόλ ή τσιγάρο, να μην έχει πρόβλημα στις αρθρώσεις, η όρασή του να είναι άσπογη, αλλά και να μην έχει καμία ψυχική διαταραχή.

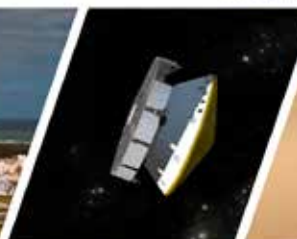
Γιάννης Νίνος, Γ3

MISSION TIMELINE

LAUNCH

- Atlas V
- Period: Jul/Aug 2020

CRUISE/APPROACH

- 8 to 9-month cruise
- Arrive Jan/Mar 2021
- No changes from MSL (equivalent checkout capability, etc.)

ENTRY, DESCENT & LANDING

- MSL EDL system: guided entry and powered descent/Sky Crane
- 25 x 20 km landing ellipse*
- Access to landing sites ±30° latitude, ≤ 0 km elevation*
- ~950 kg rover
- Technology enhancements under consideration

SURFACE MISSION

- Prime mission is one Mars year (687 days)
- Latitude-independent and long-lived power source
- Ability to drive out of landing ellipse
- Direct (uplink/downlink) and relayed (downlink) communication
- Fast CPU and large data storage

* EDL in work

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΚΙ ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΙΝΟ

Φοίνικες στη Σκωτία!

Προσπαθήστε να μαντέψετε πού βρίσκεται η παραλία της φωτογραφίας. Σε κάποια χώρα της Μεσογείου; Σε ένα εξωτικό νησί; Τίποτα από τα παραπάνω! Βρίσκεται στη Σκωτία. Απίστευτο κι όμως αληθινό! Υπάρχουν φοίνικες στη νότια Αγγλία και τη δυτική Σκωτία. Μάλιστα οι τουριστικοί οδηγοί της Σκωτίας προβάλλουν το ασυνήθιστο ζεστό κλίμα της περιοχής και την ποικιλία βλάστησης της περιοχής.

Κι όλα αυτά χάρη στο Ρεύμα του Κόλπου (Gulf stream), ένα ισχυρό, θερμό και ταχύ ρεύμα του Ατλαντικού Ωκεανού που δημιουργείται στον Κόλπο του Μεξικού, βγαίνει στον ωκεανό από τα στενά της Φλόριντα και ακολουθεί τις ανατολικές ακτές των ΗΠΑ, πριν διασχίσει τον Ατλα-

ντικό Ωκεανό. Στη συνέχεια χωρίζεται στα δύο και το βόρειο τμήμα κατευθύνεται προς τη Βόρεια Ευρώπη, ενώ το νότιο ανακυκλώνεται ανοιχτά της Δυτικής Αφρικής. Το Ρεύμα του Κόλπου επηρεάζει το κλίμα της ανατολικής ακτής των ΗΠΑ και του Καναδά, αλλά και αυτό της Δυτικής Ευρώπης, της Ιρλανδίας και της Νορβηγίας.

Στο περίφημο Ρεύμα του Κόλπου λοιπόν οφείλονται οι ήπιοι χειμώνες της νοτιοδυτικής Αγγλίας, οι λεμονιές του Ντεβονσάιρ, και, φυσικά, οι φοίνικες της δυτικής Σκωτίας, η οποία βρίσκεται στο μέσον του Ρεύματος. Χωρίς την ευνοϊκή επίδρασή του τα Βρετανικά νησιά και η Νορβηγία θα ήταν μια παγωμένη τούνδρα. Γι' αυτό, λοιπόν, μην ξαφνιαστείτε, αν δείτε φοίνικες στη δυτική Σκωτία!

Ανδρέας Τσολμεκτσόγλου, Α2

ο ψηλότερος άνθρωπος στον κόσμο συναντήθηκε με τον πιο κοντό

Ο ψηλότερος άνδρας του κόσμου, ο Τούρκος Σουλτάν Κιοσέν, συνάντησε στο Λονδίνο για πρώτη φορά τον κοντύτερο άνδρα παγκοσμίως, τον Τσάντρα Μπαχαντούρ Ντάνγκι από το Νεπάλ.

Ο ένας έχει ύψος 2,51 μέτρα, ο άλλος δεν φτάνει παρά μόλις 54,6 εκατοστά ύψος.

Η συνάντηση οργανώθηκε από τους υπεύθυνους του Βιβλίου των Ρεκόρ Γκίνες με αφορμή τη συμπλήρωση 10 ετών από την καθιέρωση της «Ημέρας των Ρεκόρ».

«Είμαι ενθουσιασμένος που βλέπω από κοντά τον ψηλότερο άνδρα του κόσμου. Ήμουν περίεργος να συναντήσω το ακριβώς αντίθετό μου» δήλωσε ο Ντάνγκι, 75 ετών, που φόραγε μια παραδοσιακή στολή του Νεπάλ. «Αναρωτιόμουν σε ποιο ύψος θα έφθανα» είπε από την πλευρά του ο Σουλτάν Κιοσέν, 32 ετών, ενώ εξήγησε ότι το μεγάλο του ύψος του προκαλεί προβλήματα υγείας.

Οι δύο άντρες φωτογραφήθηκαν στο κέντρο της πόλης, σε εξωτερικό χώ-

ρο, σ' έναν κήπο που βρίσκεται κοντά στο Παλάτι του Ουέστμινστερ, όπου και ήπιαν μαζί τσάι.

Και άλλα ρεκόρ...

Ο Νικ Στομπέρι από την Καλιφόρνια έχει τη μεγαλύτερη σε μήκος γλώσσα (10,1 εκατοστά).

Η Ίνκε Σίκφερ κατάφερε να πετάξει με τα πόδια της ένα βέλος σε απόσταση 6,10 μέτρων. Το ρεκόρ απαίτησε από την Ίνκε να χειριστεί το τόξο με τα πόδια της την ώρα που στηριζόταν στα χέρια της.

Ο Francisco Domingo Joaquim από την Αγκόλα διαθέτει στόμα φάρδους 16,99 εκατοστών. Το Παγκόσμιο ρεκόρ Γκίνες καταγράφηκε στις 16 Μαρτίου του 2010.

*Άρτεμις Κρομμύδα, Β8
Στέλλα Κατσιανάκη, Β8*

INTA

του Πάβελ Παβλικόφσκι

Στις 10 Ιουλίου του 1941, οι Πολωνοί κάτοικοι του χωριού Γεντβάμπνε στη βορειοανατολική Πολωνία, δολοφόνησαν με απάνθρωπο τρόπο 1.600 Εβραίους συγχωριανούς τους, τα δύο τρίτα του πληθυσμού. Δεκαέξι χρόνια αργότερα, γεννήθηκε ο Πάβελ Παβλικόφσκι, ο σκηνοθέτης της ταινίας, στη Βαρσοβία, όπου έζησε ως τα δεκατέσσερά του χρόνια, μέχρι που η οικογένειά του αναγκάστηκε να καταφύγει στη Γερμανία και στην Ιταλία και τελικώς να εγκατασταθεί μόνιμα στη Μεγάλη Βρετανία, όπου ζει μέχρι σήμερα. Η ταινία «Ιντα» είναι η πρώτη του ταινία με πολωνικό θέμα και η πρώτη ταινία που γυρίζει εκεί ο ίδιος, παρ' όλη την πολωνική καταγωγή του. Σε μια συνέντευξη είπε: «με την *Ιντα* επέστρεψα στο παρελθόν, στα χρόνια του '60 και της παιδικής μου ηλικίας».

Η ταινία είναι ένα αληθινό ασπρόμαυρο, με την κάμερα εξαιρετικά λιτή και σχεδόν ακίνητη, η ταινία θυμίζει περισσότερο ένα ερασιτεχνικό γύρισμα, μια καταγραφή που σου δίνει την αίσθηση της εποχής εκείνης, χωρίς περιττά στολίσια και χωρίς κανένα εξωραϊσμό της ιστορίας. Ο Παβλικόφσκι ανέφερε: «Οι εικόνες εκείνης της περιόδου έχουν μείνει στη μνήμη μου ασπρόμαυρες. Κι ενώ η ταινία είναι ρεαλιστική, ήθελα να έχει κάτι το αχρονικό, η ιστορία της να ξεφεύγει από τα συγκεκριμένα χρονικά πλαίσια, και πιστεύω πως το ασπρόμαυρο αποδίδει πάντοτε πιστότερα αυτή την αίσθηση». Η ταινία αναφέρεται στη σφαγή των Εβραίων από μια διαφορετική σχετικά οπτική γωνία, από την πλευρά ενός ορφανού κοριτσιού, της Άννας, που ζει, από όταν γεννήθηκε, σε ένα γυναικείο καθολικό μοναστήρι. Λίγο καιρό πριν ορκιστεί μοναχή, όμως, ενημερώνεται για μια εν ζωή συγγενή της, την αδερφή

της μητέρας της, την Βάντα Γκρούς. Η θεία αυτή είναι γύρω στα σαράντα πέντε, δικαστίνα, που πίνει και καπνίζει ασταμάτητα και κοιμάται κάθε βράδυ με όποιον τύχει. Αφού φύγει για λίγο καιρό από το μοναστήρι για να βρει τη θεία της, ανακαλύπτει πως ανήκει σε οικογένεια Εβραίων, ότι το πραγματικό της όνομα είναι Ιντα Λεμπερστάιν και ότι οι γονείς της δολοφονήθηκαν από κάποιους συγχωριανούς τους, οι οποίοι αρχικά τους είχαν κρύψει από τους Γερμανούς. Οι δύο γυναίκες, αφού γνωριστούν, ξεκινούν ένα ταξίδι προς το χωριό που ζούσε η οικογένειά τους, για να ανακαλύψουν τι απέγιναν τελικώς οι δύο γονείς της Ιντας.

Οι δύο γυναίκες φτάνουν στο χωριό και βρίσκουν το σπίτι τους να κατοικείται από μια άλλη οικογένεια του χωριού. Η Βάντα Γκρούς υποπτεύεται πως ο πατέρας της οικογένειας, που μαθαίνουν πως είναι ετοιμοθάνατος στο νοσοκομείο, έχει σκοτώσει την οικογένειά της. Η τραγωδία ολοκληρώνεται, όταν ανακαλύπτουν ότι οι Πολωνοί συγχωριανοί τους, μαζί με την αδερφή της Βάντας και τον άντρα της, σκότωσαν και το μικρό αγοράκι που το είχε εμπιστευτεί στην αδερφή της για να φύγει στην Αντίσταση. Αφού γυρίσουν πίσω στην πόλη, ο γιος, ο οποίος μένει με την οικογένειά του στο σπίτι των Λεμπερστάιν βρίσκει την Ιντα, της οποίας ομολογεί ότι αυτός και όχι ο πατέρας

του σκότωσε την οικογένειά της και κλείνει μαζί της μια συμφωνία: να της δείξει τον τάφο των γονιών της με τον όρο ότι δεν θα του πάρει το σπίτι. Η Ιντα συμφωνεί.

Οι δυο γυναίκες πράγματι οδηγούνται σε έναν τάφο μέσα στο δάσος όπου βρίσκουν και ξεθάβουν τα κόκκαλα των δικών τους, τα οποία παίρνουν για να τα θάψουν στο εγκαταλελειμμένο εβραϊκό νεκροταφείο. Πάνω από τον ανοικτό τάφο ένα ερώτημα φαίνεται να συγκλονίζει και τις δύο

γυναίκες, το οποίο η Ιντα εκφράζει ρητά: Και εγώ γιατί ζω;

Το ερώτημα αυτό θα αποδειχθεί αβάστακτο και για τις δύο γυναίκες. Η Βάντα Γκρούς θα γυρίσει στο σπίτι της και θα αυτοκτονήσει πέφτοντας από το παράθυρο. Η Ιντα θα γυρίσει στο μοναστήρι, αλλά δεν θα μπορέσει να ορκιστεί. Θα φύγει, θα πάει στην πόλη στο σπίτι της θείας της όπου θα δοκιμάσει για ένα διάστημα να ζήσει όπως εκείνη: να πίνει, να καπνίζει και να κάνει έρωτα με άντρες. Αλλά ούτε εκεί βρίσκεται αυτό που ζητάει.

Η ταινία τελειώνει δείχνοντας την Ιντα, που έχει φύγει από την πόλη και περπατάει αντίθετα προς τα αυτοκίνητα και τη ζωή σε ένα επαρχιακό δρόμο, μάλλον για να επιστρέψει στο μοναστήρι. Φαίνεται ότι η φρίκη του ολοκαυτώματος που τους έχει αποκαλυφθεί έχει αφήσει τη ζωή των δύο γυναικών άδεια, χωρίς κανένα νόημα. Όπως γράφει ο Στ. Ζουμπουλάκης: «*Η καθεμιά φεύγει από τον κόσμο με τον δικό της τρόπο. Η Βάντα φεύγει από τον κόσμο αυτοκτονώντας, η Ιντα φεύγει από τον κόσμο πηγαίνοντας να κλειστεί στο μοναστήρι. Οι θύτες μόνο συνεχίζουν απρόσκοπτα την κανονική ζωή, αφού «ό,τι έγινε έγινε».* Τα θύματα, οι επιζώντες της φρίκης, μετά την ακραία αποκάλυψη, δεν μπορούν εύκολα να ασκήσουν την πατάρχη συνήθεια της ζωής».

Βαγγέλης Καψάλης, Γ1

Ida

Ο Δικαστής THE JUDGE

Πρόσφατα είδα μια ταινία στον κινηματογράφο που λεγόταν ο Δικαστής. Ο ήρωας του φιλμ είναι ένας μεγαλοδικηγόρος της μεγαλούπολης που ζει χρόνια ξεκομμένος από την επαρχιακή γενέτειρά του και από την οικογένειά του. Στην πιο κρίσιμη καμπή της προσωπικής του ζωής, ο δικηγόρος υποχρεώνεται να επιστρέψει πίσω στο πατρικό του σπίτι, για να παραστεί στην κηδεία της μητέρας του. Εκεί καλείται να υπερασπιστεί τον πρώην δικαστή πατέρα του, ο οποίος είναι άρρωστος και κατηγορείται για ανθρωποκτονία.

Η ταινία αναφέρεται στις οικογενειακές σχέσεις και στο πώς μπορεί ο οικογενειακός δεσμός και πιο συγκεκριμένα ο πατρικός δεσμός να διαταραχθεί από ένα εφηβικό λάθος. Στην πορεία ο ήρωας καταφέρνει να συσφίξει τους δεσμούς με την εναπομείνασα οικογένειά του, να έρθει ξανά σε επαφή με τις ρίζες του, να επαναπροσδιορίσει τον εαυτό του και, κυρίως, να επανασυνδεθεί με έναν πατέρα από τον οποίο για χρόνια παρέμενε αποξενωμένος.

Πρόκειται για μία έντονη συγκινησιακά ταινία με πολύ καλές ερμηνείες από τους πρωταγωνιστές της. Προτείνω σε όλους τους αναγνώστες μας να τη δουν.

Αρτεμης Κρομμύδα, Β8

Ελεύθερος Σκοπευτής

Το Αμερικανικό Πολεμικό Ναυτικό στέλνει τον Κρις Κάιλ στο Ιράκ με μία μόνο αποστολή: να προστατεύσει τους συμπατριώτες και συμπολεμιστές του. Η σκοπευτική του δεινότητα σώζει αμέτρητες ζωές στο πεδίο μάχης και μετά από πολλά θαρραλέα κατορθώματα, κερδίζει τον τίτλο του "Θρύλου".

Η φήμη του, όμως, εξαπλώνεται μέ-

χρι το εχθρικό στρατόπεδο, καθιστώντας τον πρωταρχικό τους στόχο. Την ίδια στιγμή δίνει μία εξίσου δύσκολη μάχη στην προσπάθειά του να είναι καλός σύζυγος και πατέρας από την άλλη μεριά του κόσμου.

Παρά τον κίνδυνο και το τίμημα της απόστασης από την οικογένειά του, ο Κρις εκτελεί το καθήκον του στο Ιράκ, συμμετέχοντας σε τέσσερις στρατιωτικές αποστο-

λές, κάνοντας πράξη το σύνθημα του Αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού, να "μην αφήνει κανένα στρατιώτη πίσω". Δυστυχώς για τον ίδιο, επιστρέφοντας στη

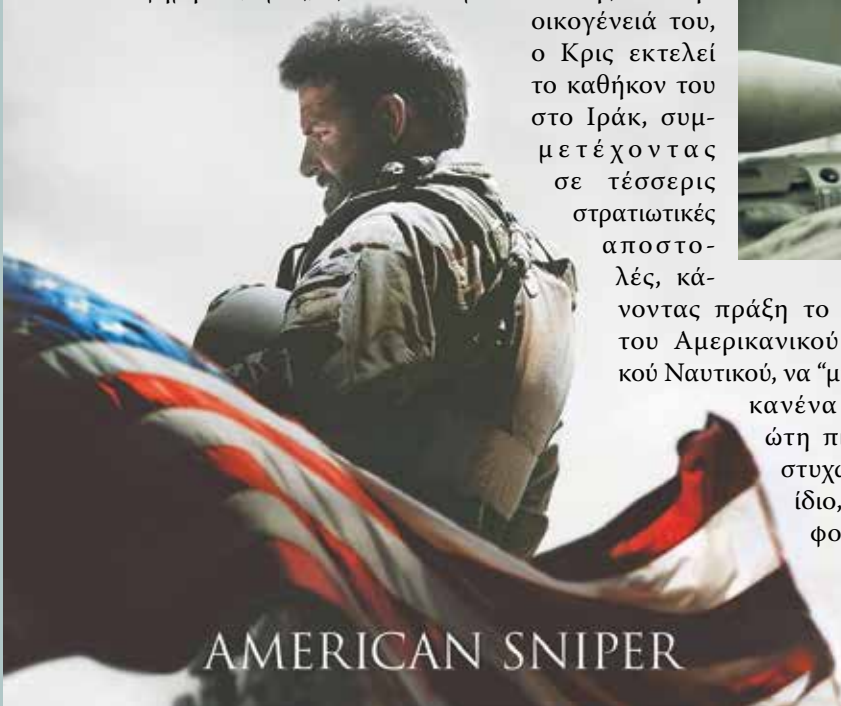
σύζυγό του (Σιένα Μίλερ) και τα παιδιά του, συνειδητοποιεί πως δεν μπορεί να αφήσει τον πόλεμο πίσω του.

Σε σκηνοθεσία του βραβευμένου με Όσκαρ Κλιντ Ισγουντ (MILLION DOLLAR BABY, GRAN TORINO, J.

EDGAR), ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ βασίζεται στην ομώνυμη αυτοβιογραφία του Κρις Κάιλ. Το βιβλίο αποτέλεσε μεγάλη επιτυχία στις ΗΠΑ, μένοντας για 18 εβδομάδες στη λίστα των bestseller των New York Times και 13 από αυτές στην κορυφή.

Χαράλαμπος Λάλος, Β3

AMERICAN SNIPER

Η εμπειρία μου από τη Μελωδία της Ευτυχίας

Όλα τα ωραία έχουν ένα τέλος.... Το μεγάλο θέατρο, ο κόσμος, τα φώτα, το χειροκρότημα...

Το να συμμετέχω στη Μελωδία της Ευτυχίας υπήρξε κάτι πρωτόγνωρο και ξεχωριστό για μένα, καθώς ήταν η πρώτη πραγματική εμπειρία μου σε ανάλογες συνθήκες και με επαγγελματίες του χώρου με τον οποίο θέλω να ασχοληθώ.

Όλη η κούραση που βίωσα τους τελευταίους 6 μήνες άξιζε τον κόπο και με το παραπάνω, γιατί πέρασα απίθανα και αυτό έχει τη μεγαλύτερη σημασία για μένα. Όταν φίλοι και συγγενείς με ρωτούσαν αν κουράζομαι και πώς τα βγάζω πέρα με το πρόγραμμά μου, το πρώτο πράγμα που μου ερχόταν στο μυαλό ήταν η ευτυχία που ένιωθα, όταν ανέβαινα στη σκηνή και το πόσο τυχερός είμαι που μου δόθηκε αυτή η ευκαιρία. Βέβαια τόσο η οικογένεια και οι φίλοι μου, όσο και οι δάσκαλοι και της Μελωδίας άλλα και του σχολείου καθώς και τα υπόλοιπα μέλη του θιάσου και της παραγωγής, με στήριξαν και με βοήθησαν να βελτιωθώ και να παλέψω για να καταφέρω να πραγματοποιήσω το όνειρό μου. Το πιο σημαντικό που μου προσέφερε αυτή η εμπειρία, ήταν η δημιουργία καινούριων και καλών φίλων με τους οποίους μοιραζόμαστε το ίδιο ενδιαφέρον, από παιδιά ηλικίας 4 ετών έως ενήλικες και έμπειρους ηθοποιούς, τους οποίους έχω σαν παράδειγμα και έχω δεθεί πολύ μαζί τους. Με τον καιρό το δύσκολο πρόγραμμα άρχισε να γίνεται καθημερινότητα, καθώς έκανα αυτό που μου άρεσε με ευχάριστη παρέα. Οι πρόβες καθημερινές. Η εικόνα καταπληκτική. Μουσική ακουγόταν από παντού καθώς και μέτρημα από τη δασκάλα χορού. Οι πλαστικές καρτέλες στοιβαγμένες σε σειρά με σκόρπιες ζωγραφιές που ζωγραφίζαμε σε κάθε διάλειμμα. Για τα μεγαλύτερα παιδιά,

βέβαια, ήταν αδύνατον να ζωγραφίζουμε σε κάθε διάλειμμα, αφού είχαμε και πολλά μαθήματα, τα οποία διαβάζαμε στις πρόβες. Γενικά επικρατούσε μια χαρούμενη ατμόσφαιρα, γεμάτη με τραγούδι, χορό και θέατρο.

Τα παιδιά χωριστήκαμε σε τρεις ομάδες, καθώς παίζαμε σε τριπλή διανομή. Φοβερή η αίσθηση του να πηγαίνεις στο θέατρο μια ώρα πριν την παράσταση, να χαιρετάς τους συνεργάτες σου, να ανεβαίνεις στα καμαρίνια (τα παιδιά είχαμε το δικό μας καμαρίνι) για να αλλάξεις, να βάλεις μικρόφωνο και να σου φτιάξουν τα μαλλιά! Οι παραστάσεις δεν ήταν πολλές σε αριθ-

μό αλλά δε με ένοιαζε, γιατί περνούσα τέλεια, όταν βρισκόμουν πάνω στη σκηνή κάνοντας αυτό που αγαπώ. Και η ευχαρίστηση αυξανόταν, καθώς διέκρινα συγγενείς και φίλους στο κοινό να με καμαρώνουν. Και η ευχαρίστηση κορυφωνόταν στο χειροκρότημα.

Εννοείται, βέβαια, πως υπήρχαν και δύσκολες στιγμές. Στιγμές έντασης και στενοχώριας. Στιγμές αδικίας. Αυστηρότητα! Σκληράδα! Όχι μόνο από τους ανθρώπους της Μελωδίας αλλά και από τους γονείς μου. Στιγμές ανησυχίας, επειδή σημείωσα μεγάλο αριθμό απουσιών, γιατί δεν μπορούσα να σηκωθώ από το κρεβάτι. Στιγμές τσακωμών ανάμεσα σε φίλους. Στιγμές σαν... «Δεν μπορώ άλλο!» ή... «Τα παρατάω!!!!!!». Αλλά και στιγμές συγκίνησης. Στιγμές που δε θέλαμε να φύγουμε από το θέατρο και αναγκάζονταν να μας βγάλουν έξω οι ταξιθέτες για να κλείσουν.

Στιγμές χαράς!

Με το κλείσιμο της αυλαίας, εγώ προσωπικά θα κρατήσω μόνο τα θετικά και μόνο τις χαρούμενες στιγμές και θα αφήσω τα υπόλοιπα να μένουν σαν μαθήματα ζωής.

Στη Μελωδία της Ευτυχίας πέρασα απλά υπέροχα! Θα μου λείψει το θέατρο που κάναμε τις παραστάσεις, θα μου λείψουν στα σίγουρα οι ηθοποιοί, (τους φίλους μου θα τους βλέπω, ευτυχώς), θα μου λείψουν οι δάσκαλοι που τόσα μου δίδαξαν και με βοήθησαν να γίνω καλύτερος, μα πάνω απ' όλα θα μου λείψουν τα τραγούδια που τόσο αγάπησα, που τόσο κουράστηκα να μάθω, που τόσο ένιωσα. Δε θα ξεχάσω ποτέ τη «Μελωδία της Ευτυχίας» ούτε και κανέναν από τους συντελεστές της!

Δημήτρης Βανός, Α1

ΠΑΟΛΑ ΚΑΠΡΙΟΛΟ

Με τα μάτια του άλλου...

Εκδόσεις Καλέντη

Πρόσφατα διάβασα ένα βιβλίο με τίτλο «Με τα μάτια του άλλου». Το βιβλίο αυτό αναφέρεται στο επίκαιρο θέμα της

διαφορετικότητας και ειδικότερα του ρατσισμού. Ακόμα στο βιβλίο αυτό με ρεαλισμό και τρυφερότητα, προβάλλεται το μήνυμα της ταύτισης και υπογραμμίζεται η αξία της ανθρώπινης ζωής και η έννοια της ισότητας. Επίσης, το βιβλίο αναδεικνύει τον σεβασμό στον συνάνθρωπο, τη συμφιλίωση και την ενότητα πέρα από χρώματα, εθνικότητες, κοινωνικές ιδιαιτερότητες και προκαταλήψεις.

Κάποιο βράδυ ο νεαρός Λούκα γίνεται μάρτυρας μιας τραγικής σκηνής, όταν τέσσερις νεαροί βάζουν φωτιά σε έναν μετανάστη. Ο Λούκα παρακολουθεί σοκαρισμένος, δίχως να αντιδράσει. Την επόμενη μέρα, νιώθοντας ενοχές, καταφέρνει να εντοπίσει τον άντρα στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται. Πρόκειται για τον Ράτζιβα από τη Σρι Λάνκα, έναν λαθρομετανάστη που ζει πουλώντας τριαντάφυλλα. Η απόφασή του να βοηθήσει τον Ράτζιβα θα τον οδηγήσει στους δρόμους της πόλης, εκεί όπου θα πάρει τη θέση του πλανόδιου πωλητή και θα βιώ-

σει τον φόβο και τα εχθρικά βλέμματα για καθετί ξένο και διαφορετικό. Η περιπέτειά του θα του χαρίσει μια ανεκτίμητη φιλία που θα τον «μεταμορφώσει», κάνοντάς τον να δει τον κόσμο με τα μάτια του άλλου...

Είναι μια ιστορία που υπερασπίζεται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και υπενθυμίζει την επίκαιρη αναγκαιότητα της αλληλεγγύης, της κατανόησης και της ανοχής. Το βιβλίο απευθύνεται στο εφηβικό αναγνωστικό κοινό (12+), ευελπιστώντας να συγκινήσει και τον κόσμο των ενηλίκων. Τέλος, η σκληρότητα του γεγονότος γύρω από το οποίο πλέκεται η ιστορία καθώς και οι «φωνές» των ηρώων της αγιγίζουν τον πόνο, ενώ η αισιόδοξη κατάληξη λειτουργεί παρηγορητικά όσο και λυτρωτικά ως αποκατάσταση της ισορροπίας.

Στέλλα Κατσιανάκη, Β8

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΛΟΥΝΤΕΜΗΣ

Ένα παιδί μετράει τα άστρα

Εκδόσεις Δωρικός

Το βιβλίο του Μενέλαου Λουντέμη, «Ένα παιδί μετράει τα άστρα», είναι ένα από τα ωραιότερα βιβλία που έχουν γραφτεί και σας το συστήνω ανεπιφύλακτα. Το βιβλίο εξιστορεί τις περιπέτειες του νεαρού Μέλιου Καδρά

σε ένα ταξίδι με προορισμό τη γνώση. Ο Μέλιος είναι ένα ορφανό και φτωχό αγόρι, το οποίο δεν έχει τη δυνατότητα να πάει στο σχολείο, που είναι άλλωστε και το μοναδικό όνειρο που ποθούνε στον κόσμο. Ένας καλός δάσκαλος θα αντιληφθεί την επιθυμία του Μέλιου για μάθηση και θα του δώσει κάποια βιβλία. Ήρθε όμως η μέρα που οι δρόμοι τους θα χωρίσουν, καθώς ο Μέλιος πέρασε σε ένα σχολείο στην πόλη. Έτσι, λοιπόν, φεύγει από το χωριό ολόμοναχος με κίνητρό του τη δίψα του για μάθηση και κατευθύνεται σε μια πόλη, όπου δεν γνωρίζει κανέναν και δεν έχει πού να μείνει. Στο μυθιστόρημα αυτό, ο νεαρός Μέλιος έρχεται αντιμέτωπος με την αγάπη, την αδικία, την ανθρωπιά, την έχθρα αλλά και την καλοσύνη που του επιφυλάσσει η ζωή και με πείσμα και αποφασιστικότητα ξεπερνάει τα προβλήματα. Είναι ένα βιβλίο που θα σας διδάξει διαχρονικές αλήθειες για τη ζωή και θα σας κρατήσει το ενδιαφέρον μέχρι και την τελευταία σελίδα.

Πολυχρονοπούλου Κατερίνα, Β5

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΑΜΑΡΑΚΗΣ

Ζητείται Ελπίς

Εκδόσεις Ψυχογιός

Φέτος στις διακοπές των Χριστουγέννων επέλεξα να διαβάσω ένα βιβλίο από τα προτεινόμενα της λίστας που μας

είχε δώσει η καθηγήτριά μας του Ομίλου της Λογοτεχνίας. Πρόκειται για τη συλλογή διηγημάτων «Ζητείται ελπίς» του Αντώνη Σαμαράκη. Από αυτό το βιβλίο είχα διαβάσει πέρυσι ένα διήγημα και μου είχε φανεί πολύ ενδιαφέρον. Αυτή η συλλογή διηγημάτων περιλαμβάνει διηγήματα με την ίδια κεντρική ιδέα: το πώς ο άνθρωπος αλλοιώνεται, χάνει τον εαυτό του και ξεχνάει ποιος πραγματικά είναι μέσα από διάφορες καταστάσεις είτε είναι πόλεμος είτε είναι η καθημερινότητα, η επανάληψη και η ρουτίνα της ζωής στην πόλη. Οι ιστορίες διηγήματα είναι κατά τη γνώμη μου μαθήματα ζωής, τα οποία μας διδάσκουν πως δεν πρέπει να χάνουμε την ταυτότητά μας και δεν πρέπει να ξεχνάμε ποιοι πραγματικά είμαστε, γιατί, όταν το καταλάβουμε και θέλουμε να γυρίσουμε πίσω στον πραγματικό μας εαυτό ίσως να είναι πολύ αργά και να μην μπορούμε να αλλάξουμε το παραμικρό.

Τα διηγήματα του Σαμαράκη διδάσκουν ότι ο άνθρωπος, μπορεί, αν προσπαθήσει, να μην παρυσυρθεί από τα «πρέπει» της κοινωνίας και την εξουθενωτική ρουτίνα της ζωής, ότι μπορεί σε έναν πόλεμο να αφήσει στην άκρη το καθήκον του ως στρατιώτης και να κάνει το καθήκον του ως άνθρωπος, ότι μπορεί να αλλάξει τα πράγματα. Σας συνιστώ ανεπιφύλακτα αυτό το βιβλίο, καθώς είναι σχετικά απλό στη γραφή του, με πολλά μηνύματα, τα οποία θα σας κάνουν να προβληματιστείτε, αλλά παράλληλα είναι και ένα ευχάριστο βιβλίο για να περάσετε δημιουργικά την ώρα σας.

Αμαλία Χρονοπούλου, Β5

ΑΛΚΗ ΖΕΗ

Ο Μεγάλος περίπατος του Πέτρου

Εκδόσεις Κέδρος

Ένα βιβλίο που διάβασα είναι «Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου» της Άλκης Ζέη.

Είναι ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο που μου άρεσε πολύ. Ο περίπατος του Πέτρου ξεκινά στις 28 Οκτωβρίου του 1940 και τελειώνει στις 19 Οκτωβρίου του 1944. Στον περίπατο του Πέτρου βλέπουμε αυτά τα δύσκολα χρόνια γεμάτα πείνα, διωγμούς, φόβο, θάνατο. Όμως παρά όλο που τα χρόνια αυτά ήταν πολύ δύσκολα, ο Πέτρος τα αντιμετωπίζει όλα γεμάτος αισιοδοξία και αθώτητα χάρη στην παιδική του ηλικία. Ο Πέτρος, αν και εννιάχρονο αγόρι, καταφέρνει να ξεπερνά τις δυσκολίες που του παρουσιάστηκαν.

Μέσα απ' το βιβλίο κατάλαβα πως ο πόλεμος αλλάζει πολύ τους ανθρώπους. Ο Πέτρος, για παράδειγμα, έχει θάρρος και κάνει πράξεις ηρωισμού, αν και είναι μικρός. Σε άλλα σημεία φαίνεται πως οι άνθρωποι χάνουν την ανθρωπιά τους, όπως ο παππούς που έκλεβε ακόμα και από τα εγγόνια του.

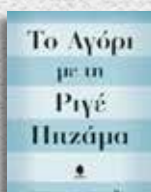
Αυτό το βιβλίο μας δείχνει πως ο πόλεμος δεν ωφελεί κανέναν. Σας προτείνω να το διαβάσετε, γιατί είναι ένα βιβλίο που θα σας ταξιδέψει και ταυτόχρονα σας μαθαίνει την ιστορία της χώρας μας στα σκληρά χρόνια της Γερμανικής κατοχής.

Λυδία Τσαντίλα, Β5

ΤΖΟΝ ΜΠΟΥΪΝ

Το αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα

Εκδόσεις Κέδρος

Ο Μπρούνο είναι ένα παιδί εννιά χρονών που ζει με την αδερφή του, την Γκρέ-

τελ, τη μητέρα του, τον Ναζί πατέρα του και το προσωπικό του σπιτιού. Μια μέρα του 1943 ο Φύρερ (Φύρερ) αναγκάζει τον εκλεκτό διοικητή (τον πατέρα του Μπρούνο) και την οικογένειά του να μετακομίσουν σε ένα σπίτι στο Άουσβιτς, το οποίο είναι δίπλα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Ο Μπρούνο από το παράθυρο του δωματίου του βλέπει το συρματοπλέγμα και μην ξέροντας περί τίνος πρόκειται και λόγω του ότι έχασε όλους τους φίλους του αποφάσισε να το εξερευνήσει, μιας και η εξερεύνηση έξω από το σπίτι ήταν η μόνη του ασχολία. Τελικά φτάνει σε ένα σημείο του συρματοπλέγματος, όπου η επιτήρηση είναι χαλαρή. Εκεί συναντά ένα εβραϊόπουλο που κατά σύμπτωση είχε γεννηθεί την ίδια μέρα με αυτόν, τον Σμούελ. Ανάμεσα στα αγόρια αναπτύσσεται μια φιλία, αν και τους διαχωρίζει το συρματοπλέγμα. Ακόμα όμως υπάρχει ο φόβος ο πατέρας του Μπρούνο να μάθει αυτήν την (κατά τη γνώμη του) απρεπή πράξη του. Τη συνέχεια την αφήνω σε σας. Θα σας συγκινήσει!!!

Γιώργος Καβουσάνος, Γ4

Ευχαριστούμε την
κα Νταβαρίνου και τον
Λογοτεχνικό Όμιλο

Το Φως

Όποια στιγμή
Κι αν κλείσω τα μάτια
Η σκέψη αυτή
Θα μένει τα βράδια

Θα ψάχνω απεγνωσμένα
Την ευτυχία ποιος κρύβει
Τι θέλει από μένα
Και πόσο τη δίνει

Κι όμως πρέπει εγώ να τη χτίσω
Για να την αγαπήσω
Να την βρω
Σε αυτό το λεπτό

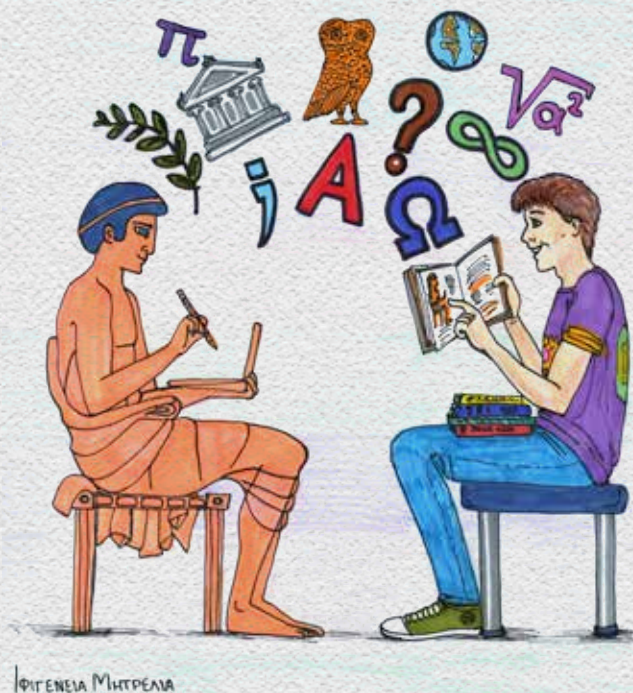
Δε θα ζήσω
Θα το τραγουδήσω
Με μάτια κλειστά
Και χέρια ζεστά

Ακουμπώ την καρδιά
Και χάνομαι σιγά
Την αίσθηση να βρω
Που ψάχνω από καιρό

Εκείνο άσε με να δω
Και θα σου το πω

Το φως το φως το φως αν βρω
Μάτια θα λάμπουν στον ουρανό
Κι αν το χέρι μου πάντα κρατάς
Θα πετάς θα πετάς

Άλκησις Μπουτσιούκου, Γ6

13/5/15

$$(-5 \cdot 2) + 3[8 \cdot (-6 \cdot 2)] =$$

$$(-10) + 3[8 \cdot (-12)] =$$

$$(-10) + 3[-96]$$

$$(-10) - 288 =$$

